

MARTINUS CENTER KLINT

At forstå livets helhed – hvem er vi egentlig?

Ugekursus 30. maj – 5. juni 2021

MARTINUS CENTER KLINT

©Martinus Institut 1981

Dette kompendium er omfattet af loven om ophavsret og må kun udprintes i enkelte kopier til dit eget private brug.

Du må også gerne tage en kopi i digital form, hvis det udelukkende sker til dit eget personlige brug.

Læs mere om Martinus Instituts information om beskyttelse og formidling af Martinus' værk

Læs mere om ophavsretsloven på www.retsinformation.dk.

At forstå livets helhed – hvem er vi egentlig?

Forståelsen af vores forbundenhed med naturen, med hinanden og en åndelig verden vokser. Ifølge Martinus udgør vores liv en væv af skæbnetråde der synliggør et kosmisk spejlprincip, hvor alle tanker, følelser og handlinger er led i en evolutionær plan. Vi er på vej at vågne op til en dyb helhedsforståelse af livet, som vil forandre vores måde at organisere vores samfund på. Selvindsig og forståelsen for livets helhed skaber fundamentet for en verden i fred og venskab.

DAGSOVERSIGT

Mandag: Foredrag: **Den usynlige verden** v/ Sören Grind

Tekst: *De levende væseners eksistens uden for materien*
Kosmos nr 1/2005

Tirsdag: Foredrag: **Evolutionen – en del af en helhedsplan**
v/ Ole Therkelsen

Tekst: *Den højeste ild 1*, Kosmos nr. 4, 2013

Onsdag: Foredrag: **Et kosmisk spejlprincip** v/ Eigil Kristensen

Tekst: *Det evige verdensbillede 1*, stk. 16.1 – 16.10

Torsdag: Foredrag: **Religion og videnskab som forener verden**
v/ Jens Christian Hermansen

Tekst: *Åndsvidenskab*, Kosmos 3/2016

Fredag: Foredrag: **Kan man samtale med helheden?** v/ Inger Sørensen

Tekst: Uddrag fra artiklen *Det sande gudsforhold*
Kosmos nr. 9/2013

Mandag: Den usynlige verden foredrag ved Sören Grind

Tekst: *De levende væseners eksistens uden for materien*
Kosmos nr 1/2005

De levende væseners eksistens uden for materien

Elektriciteten hører hjemme i grænseområdet mellem den fysiske og den åndelige verden

Det jordiske menneske er et såkaldt fysisk væsen og oplever en fysisk tilværelse, dvs. en tilværelse, hvor det får lov at jonglere med den fysiske materie i alle mulige faste, flydende og luftformige tilstande. Også stråleformig materie spiller i vor tid en stadig mere og mere dominerende rolle i menneskenes daglige liv i form af mange variationer af elektro-magnetiske kræfter, ved hjælp af hvilke mennesket kan påvirke de fysiske materier og frembringe særlige former for energiudfoldelse, der har stor betydning i det praktiske liv. Både drivkraft, lys, lyd og varme kan menneskene frembringe ad teknisk vej, og de er blevet så vant til disse foreteelser, at de slet ikke skænker en tanke, hvad det egentlig er for noget, de arbejder med. Det er bare elektricitet. Men hvad er elektricitet? Ingen professor kan svare på dette spørgsmål. Dette skal ikke siges for at forklejnne forskerne af den fysiske materie, det er tværtimod ganske naturligt, at fysiske forskere ikke kan sige, hvad elektricitet er. Elektriciteten hører nemlig hjemme i grænseområdet mellem den fysiske og den åndelige verden, hvoraf de fysiske forskere kun vil anerkende den fysiske verdens eksistens, fordi de der kan føre "beviser" ved at veje, måle, bedømme hastigheder, volumen, bølgelængder osv., og det kan de ikke, når det drejer sig om at forstå den åndelige verden. Derfor siger man ganske simpelt, at den ikke eksisterer.

Bag vor fysiske tilværelse ligger universelle love og principper

Selv om den fysiske videnskab har stor autoritet og er en væsentlig årsag til den stærkt materialistiske indstilling, der præger vor tids mennesker her i Vesten, er der dog mange mennesker, der hverken kan eller vil give slip på tanken om, at der bag den fysiske verden eksisterer en åndelig verden. Kan et menneske eksistere og opleve uden en fysisk organisme? Det er et af det alvorligt tænkendes menneskes allerstørste ønsker at få svar på dette spørgsmål. For at forstå, at dette spørgsmål må besvares bekræftende, må man først og fremmest lære den form for tilværelse og oplevelse at kende, der finder sted ved hjælp af den fysiske organisme. Begynder man at forstå de universelle love og principper, der ligger bag vor fysiske tilværelse, vil man også begynde at kunne forstå den tilværelse, som ikke giver sig til kende gennem fysisk materie.

Det levende væsens bevidsthed er mellemløbet mellem dets jeg og den ydre faste materie

Hvad er da den fysiske tilværelse? Den fysiske tilværelse er en åndelig oplevelse af jegets overvindelse af den faste materie. Men for at jeget kan overvinde den faste materie, må der eksistere en anden materie, ved hvis hjælp det kan binde og beherske denne fysiske materie. En sådan materie eksisterer, men menneskene oplever den i den grad ud fra vanefunktion, at de slet ikke regner med den, således som den i virkeligheden er. Dette bevirker naturligvis, at det uundgåeligt må blive en gåde for dem, hvordan det levende væsens livsoplevelse finder sted. Den materie,

som således er mellemløbet mellem det levende væsens jeg og den ydre faste materie, er blot en så dagligdags ting, som det materiale, der udgør det levende væsens bevidsthed. Det er individets tankematerie.

Tankematerie er stråleformig og gennemtrænger al fysisk materie

Det enkelte individ behersker sin tankematerie dels ved automatfunktion og dels ved vågen dagsbevidst viljeføring. Denne tankematerie udgør universets almindelige materie i sin fjerde tilstand, den stråleformige. Det er altså en tilstand, der svarer til elektriciteten, radiobølger, kosmiske stråler etc. Ligesom disse materier kan gå igennem faste legemer, således kan det levende væsens viljeenergi og tankestof ligeledes trænge igennem universets tre andre materietilstande, de faste, de flydende og de luftformige. Derfor er denne materieart velegnet til at være mellemløbet mellem jeget og dets jongleren med de fysiske materier. Der vil ikke i universet i noget som helst tilfælde kunne findes en art fysisk materie, som ikke er "utæt", når det drejer sig om åndelig eller stråleformig materie. Ånd kan gennemtrænge alle andre materier, selv de tætteste fysiske granitblokke eller de hårdeste diamanter kan gennemtrænges af tanke eller bevidsthed. Og det er ved nærmere gennemtænkning ikke så mærkeligt. Den fysiske videnskab har for længst konstateret, at selv de mest faste eller hårde materier består af små partikler, imellem hvilke der er et i forhold til partiklernes størrelse uhyre stort mellemrum. I dette mellemrum eksisterer der en udløsning af positiv og negativ kraft eller energiudfoldelse. Denne kraft er ikke synlig, kun dens virkninger kan blive det, den er tankekraft udløst af en usynlig vilje, bag ved hvilken der findes et usynligt jeg.

Atomere, elektroner, protoner etc. er også levende væsener

De små partikler, som den fysiske materie består af, har De allerede gennem den fysiske forskning lært at kende under navne som atomer, elektroner, protoner etc. Den fysiske videnskab kan kun erkende disse partikler som fysiske, ligesom den kun vil anerkende den fysiske side ved mennesket. Set i et kosmisk perspektiv har disse såkaldte partikler dog også en åndelig eller stråleformig karakter. De udstråler og modtager energi, de er levende væsener, hver med sin bevidsthed og viljekraft, og altså i princippet lig det jordiske menneske. Vender vi vor tanke den modsatte vej, ikke indad i materien, men udad i universet, møder vi vor egen jord, der sammen med andre planeter kredser om det kraft-, lys- og varmecenter, vi kalder solen. Er det ikke en kendsgerning, at vi i dette forhold bliver vidne til en usynlig kraft, hvis virkninger er mange gange stærkere, end de fysiske kræfter? Vor egen jord er i årmillioner blevet drejet fremad i verdensrummet med en for os ufattelig fart. For denne kraft må alt fysisk på jorden bøje sig. Millioner og atter millioner af tons granit, metaller, vand og luft bliver stadig med en kolossal præcision båret igennem rummet af usynlige kræfter, samtidig med at disse kræfter er årsag til store forandringer både i jordens indre og på dens overflade. Og dog er vor klode kun en dværg i forhold til andre fysiske kloder i universet, og vor sol er heller ikke af nogen imponerende størrelse i forhold til mange andre sole, der udstråler energi mod omkredsende kolde kloder, der ved den tilsendte energi omskaves til beboelige verdener, hvor endnu flere usynlige kræfter kommer i arbejde og binder materien i særlige kombinationer, der fremtræder som vegetabiliske og animalske organismer, der er "besat" af åndelige kræfter, hvilket vil sige: *der er redskaber* for åndelige væseners oplevelse af fysisk materie.

De jordiske mennesker er de højest udviklede fysiske celler i jordklodens fysiske organisme

Både jordkloden og solsystemet er levende væsener, dvs. åndelige kraftcentre, der ved hjælp af stråleformig materie tiltrækker og opbygger sig organismer af fysiske materiekombinationer. Det er altså ikke blot menneskene, det drejer sig om, når

man skal besvare spørgsmålet, om levende væsener kan eksistere uden en fysisk organisme. Det drejer sig i lige så stærk grad om væsener i mikro- og makrokosmos, om mikrober, stjerner og mælkeveje. Overalt er det en åndelig kraft, der gennemtrænger og "besætter" den fysiske materie, og kraften må naturligvis eksistere før materiekombinationen finder sted, evnen til logisk opbygning må eksistere, inden den i alle detaljer geniale fysiske organisme fremstår. Hvem er geniet, der har opbygget jordkloden? Det er det levende væsen, der også var en åndelig realitet, inden den fysiske jord fortættes af kosmiske stjernetaager, og som vi må kalde jordklodevæsenet. Denne geniale organismeopbygning har kun kunnet finde sted ved jordklodevæsenets samarbejde med andre levende væsener, som også besad en brændende længsel efter at opbygge organismer i fysisk materie for derigennem at kunne opleve en fysisk verden. Blandt disse andre væsener, som i forhold til jordklodevæsenets bevidsthed udgjorde et mikrokosmos og stadig gør det, var og er de jordiske mennesker, som er de højest udviklede fysiske celler i jordklodens fysiske organisme. På samme måde som cellerne i et jordmenneskes organisme udskiftes mange gange i perioden fra undfangelsen til døden, udskiftes cellerne også i jordklodevæsenets organisme masser af gange i dette væsens nuværende inkarnation, som i forhold til menneskenes opfattelse af begrebet tid strækker sig over millioner og atter millioner af år.

Alle levende væsener lever i en tankeverden før deres fysiske fødsel og efter deres fysiske død

Ligesom jordklodevæsenet med sin evne til at opbygge en organisme og med sin stråleformige tankematerie eksisterede førend jordkloden blev til, eksisterer både vi og vore celler med vor respektive skabeevne og tankematerie, inden vor organisme bliver skabt. Cellernes kredsløb i vor organisme og vor fødsel og død inden for jordklodevæsenets fysiske organisme er i princippet ganske det samme. Både mikrober, plantevæsener, dyr, mennesker, kloder, sol- og mælkevejssystemer eksisterer som åndelige væsener, der jonglerer med åndelig materie, inden de inkarnerer i eller "besætter" fysisk materie ved hjælp af den åndelige eller stråleformige materie, og de eksisterer også efter deres såkaldte død, der ingen død er, men blot jegets tilbagetrækning af sin bevidstheds- eller tankematerie fra den fysiske materie. Hvilken verden lever væsenerne da i, før de fødes, og når de dør? I en tankeverden, og hvis den tankeverden ikke eksisterede, ville der overhovedet ikke eksistere nogen fysisk verden med logiske materiekombinationer, med former og farver. Såvel krystallernes skønne struktur som blomsternes og træernes vidunderlige konstruktion, såvel dyrenes som menneskenes geniale organismedannelse ville ikke eksistere uden først at være planlagt og tænkt i åndelig materie. Det kæmpemæssige egetræ findes usynligt i det lille agern, og det menneske, som skal fødes, arbejder som en usynlig åndelig realitet med opbygningen af sin organisme i moders liv straks efter undfangelsen.

Bag en hvilken som helst fysisk talentkerne eksisterer der en talentkerne i åndelig materie

Vil det da sige, at væsenet, der fødes tænker: nu skal jeg lave et skelet, nu skal jeg lave øjne, hjerte, lunger osv. Nej, det vil det ikke. Som nævnt i begyndelsen af foredraget behersker det enkelte individ sin tankematerie, dels ved automatfunktion og dels ved vågen dagsbevidst viljeføring. Ved inkarnationen er det automatfunktionen, som virker. Et jordisk menneske er født så mange gange, så det har udviklet en evne til at manifestere denne proces uden om sin dagsbevidste viljeføring. Dette er ikke noget usædvanligt, tværtimod. Automatfunktioner, der er lige så nyttige og logiske, som om de var ledet af vilje og forstand, kan vi opleve en hel serie af i vor nuværende fysiske organisme side om side med de dagsbevidste viljefunktioner. Det er besættelsesenergi, som er bundet i en stadig

gentagelsesproces. De er på en måde ligesom et urværk, der er trukket op, og som kan blive ved at gå, så længe det bliver trukket op. "Drivfjederen" i disse automatfunktioner er identisk med det, De i mine kosmiske analyser har lært at kende som en "talentkerne". Disse talentkerner opstår overalt, hvor individet atter og atter skal gentage sine manifestationer. De kender alle, at sådanne manifestationer bliver til en vane, der efterhånden kan blive så stærk, at man ikke behøver at have nogen vågen dagsbevidsthed med i dens udfoldelse. Det betyder, at De har fået et selvstændigt center for denne talentkerne i hjernen og nervesystemet. Men det er naturligvis ikke blot i den fysiske organisme disse centre findes, de er "fjernstyrede" i den forstand, at der bag en hvilken som helst fysisk talentkerne eksisterer en talentkerne, der består af åndelig materie. Derfor mister det levende væsen ikke sine evner og talenter ved døden, de er ikke fysiske, men åndelige realiteter, forbundet med væsenets tankeverden.

Det levende væsen eksisterer uden for materien, men skaber og oplever gennem materien

Alle talentkerner har deres rod i det oversanselige organ i det levende væsens overbevidsthed, som jeg i mine kosmiske analyser kalder "skæbneelementet". Ud fra skæbneelementet, der er individets "evnemagasin", hvor evner og talenter, der er udviklede gennem årmillioner, findes opmagasinerede såvel som spirende evner inden for nye interesseområder, besætter individet både den åndelige og den fysiske materie med sin viljekraft. Det opbygger, vedligeholder, nedbryder og opbygger igen såvel åndelige som fysiske organismer i samarbejde med andre levende væsener i makro- og mikrokosmos på en sådan måde, at de levende væsener henholdsvis udgør universer eller byggematerialer for hverandre. Selve det levende væsen eksisterer altså ikke i, men uden for materien. Det skaber og oplever gennem den. Vi er alle usynlige væsener, og kan kun opleve hverandre gennem de virkninger, vi skaber i åndelig og fysisk materie. Hvis ikke det levende væsen fandtes uden for materien, ville det aldrig kunne "fødes" eller "dø", det ville ikke kunne vågne eller falde i søvn, det ville ikke kunne sige "jeg" og "det".

Når det jordiske menneske begynder at fatte disse forhold, vil det være ensbetydende med, at det begynder at opleve sig selv som identisk med evigheden. Det vil se, at det ikke, som det nu er tilbøjelig til at tro, er "livets og dødens slave", men tværtimod er det tidens og rummets og dermed livets og dødens herre, fordi det med sit jeg er ét med det levende væsens jeg, hvis organisme er hele verdensaltet, og hvis tankeverden er alle levende væseners åndelige verden.

Fra et foredrag af Martinus afholdt på Martinus Institut, søndag den 13. marts 1949. Manuskript til foredrag bearbejdet af Mogens Møller. Bearbejdelsen er godkendt af Martinus. Første gang bragt i Kontaktbrev nr. 19, 1959. Artikel-id: M1258. Manuskriptet er også udgivet i en ubearbejdet version under titlen "Den primære besættelse - 2" (M1952), bragt første gang i Kosmos nr. 5, 2014.

Tirsdag: Evolutionen – en del af en helhedsplan
foredrag ved Ole Therkelsen

Tekst: **Den højeste ild 1**, Kosmos nr. 4, 2013

Den 15. februar 1960 holdt Martinus det første af fire foredrag med den fælles titel “Den højeste ild” [Kosmos 4-7/2013]. Foredragene afholdtes på Martinus Institut og blev ledsaget af lysbilleder. I programmet kunne man læse:

“Til en nærmere belysning af dette, det levende væsens højeste psykiske eller åndelige, organiske fundament og regulator af alt dets følelsesliv fra primitivitet til højintellektualitet, fra had til kærlighed, afholder Martinus de i det efterfølgende nævnte fire specialforedrag”.

Den højeste ild 1

1. Indledning

Igennem alle levende væsener går der en bærende kraft. Den er til stede i planternes vækst, i dyrenes liv, i menneskets liv, og den er til stede i alt liv på de åndelige eller kosmiske tilværelsesplaner. Ja, der ville overhovedet ikke kunne eksistere noget liv uden denne krafts eksistens. Denne kraft er det samme som “den absolutte kærlighed”. Denne realitet udgør verdensaltets absolutte grundtone. Der findes ikke én eneste bevægelse, ikke ét eneste lille vindpust, der ikke er med i udførelsen af en eller anden kærlighedsplan i verdensordenen. Ja, selve dyrenes dræbende liv, dette, at de må æde hinandens organismer som føde, er et led i en kærlighedsplan. Det samme gælder det dræbende princip endnu meget større udfoldelse hos menneskene. Her er det endog ikke engang en livsbetingelse, og dog er det et led i den samme grundtone. Hertil kommer alle eksisterende ulykkelige skæbner, sorger og bekymringer, ja kort sagt: alt det, vi kalder “mørket”. Alt, hvad der overhovedet eksisterer af mørke og lidelse, er i sin højeste analyse et led i kærlighedens domæne. Uden dette led i verdensaltets struktur ville enhver livsoplevelse være totalt umulig. Vi ville aldrig nogen sinde være kommet til at se dagens lys, vi ville aldrig nogen sinde have fået de lysoplevelser, der udgør vore skønneste minder, vi ville aldrig nogen sinde have oplevet det, vi i dag kalder naturen med sine vintre og somre, sine farverige blomsterenge, sine bølgede kornmarker og de grønne skove. Vi ville aldrig have set hverken en morgen- eller aftenrøde, vi ville aldrig have set det eventyr, der hedder “dyreriget”, ligesom vort eget jags evige eksistens ville være totalt uden liv, uden oplevelse, uden glæde og lykke, uden salighed.

Dette nye syn, denne kosmiske grund-analyse er det tyvende århundredes verdensgenløsning. Uden dette syn vil freden eller afskaffelsen af krig være en total umulighed. Men menneskene er ikke vant til at se således på selve livets struktur eller have en sådan opfattelse af livsmysteriets løsning. Men hvordan skulle Guddommen ellers være manifestationen af alvisdom, alkærlighed og almagt? – Til hvad nytte skulle Kristi bjergprædiken være – nemlig dette at få os mennesker til at tilgive vore fjender, elske dem, der hader og forfølger os, bede for dem, der gør os skade osv.? – Hvorfor lærer verdensgenløsningen menneskene, at vi skal vende den højre kind til, når vi bliver slået på den venstre? – Hvorfor forsvarede Kristus sig ikke og ønskede død og hævn over sine bødler, skønt han befandt sig i den allerværste pinsel og lidelse, som mennesker i det hele taget kan påføre hverandre? – Men menneskene er ikke vant til at se således på mørket. De er

derimod mere vant til at hade det onde og elske det gode. Og det kan man ikke bebrejde dem, da de jo ikke kender disse to realiteters sande natur. De ved blot, at det gode er behageligt at opleve, medens det onde er ubehageligt at opleve. Derfor forfølger de alt det ubehagelige ved at skabe tilsvarende ubehageligheder igen. Og her har vi menneskenes største fejltagelse eller roden til ulykkelige skæbner. Naturligvis kan man ikke ud fra et almindeligt, ufærdigt menneskes iagttagelsesevne se, hvorledes det onde kan være udtryk for kærlighed, for samme menneske har kun en meget lille lokalhorisont. Det kan ikke se, at alle levende væsener er udødelige og således kan overleve absolut alt.

*Kun igennem **verdensaltets helhedsplan** kan man få det overblik, der skal til for at se den virkelige løsning på livsmysteriet og dermed den evige, guddommelige livsoplevelsesplan for alle levende væsener.*

2. De levende væsener er ikke ens

At alle levende væsener er udødelige, har jeg forklaret i analyserne i mit hovedværk Livets Bog. Jeg skal derfor ikke dvæle ved dette emne her. Jeg skal derimod kun fremhæve, at når alle levende væsener er udødelige, så har de altså haft en tilværelse før deres nuværende fysiske liv, ligesom de vil få en tilværelse efter dette nuværende livs ophør. Hvordan har denne fortidige tilværelse formet sig, og hvorledes vil den efterfølgende tilværelse komme til at forme sig? – Princippet i den forudgående såvel som i den efterfølgende tilværelse kan udmærket besvares og bekræftes af livet selv. Ser vi på menneskeheden, kan vi ikke undgå at se, at alle dens individer hver især udgør ligesom en foreteelse, der er ufærdig. De udgør således hver især noget, der er under skabelse eller fuldkommengørelse. Hvis vi iagttager et eller andet menneske, bliver vi vidne til, at der forekommer mennesker, der er mere fuldkomne, og nogle, der er mindre fuldkomne end det menneske, ud fra hvilket vi gør vor iagttagelse. Naturligvis kan vi også blive vidne til, at der er mennesker, der hverken står over eller under det samme væsen i fuldkommenhed i skabelse. Hvorfor er disse mennesker ikke ens? – Det kan ikke være noget i det nuværende liv, der er hovedårsagen til denne forskel. Det er heller ikke den fysiske alder, der er årsagen til nævnte forskel. Den er lige så godt til stede hos børn som hos voksne. Menneskenes mere eller mindre færdige eller ufærdige tilstand vil derfor være at betragte som medfødt. Men de kan heller ikke have arvet begavelse fra forældrene, eftersom børnene undertiden er mere færdige eller fuldkomne end disse. Deres fundamentale bevidsthedsstandard kan således kun stamme fra væsenernes egne tidligere fysiske tilværelser.

3. Væsenerne er under udvikling

Vi bliver derfor nødsaget til at erkende, at væsenerne er under udvikling, hvilket altså er det samme som skabelse. Men de er ikke lige langt fremme i denne skabelse og kan således heller ikke være lige fuldkomne. Intet væsen kan sige om sig selv, at det er det fuldkomneste væsen, der findes, og heller ikke, at det er det mest primitive. Der vil altid være nogle, der er mere fuldkomne, og nogle, der er mindre fuldkomne end en selv. De mindst udviklede mennesker inden for menneskeheden er naturmenneskene i urskovene. Fra disse væsener ser vi væsener på fuldkomnere og fuldkomnere mentale og legemlige udviklingstrin helt op til det moderne intellektuelle og humane kulturmenneske. Og inden for disse rækker finder vi mennesker, der i udvikling står ikke så lidt over den almene udviklingsstandard, som flertallet repræsenterer. Og går vi nedad i udviklingsskalaen inden for menneskeheden, kommer vi til abemennesker. Disse trin går videre nedad i dyreriget, og dyrerigets væsener er udgået fra plantelivet, som så atter er ved at passere ind fra de åndelige verdener.

4. Udviklingen fører fra ufuldkommenhed til fuldkommenhed

Alle levende væsener inden for vore almindelige sansers rækkevidde er således på vandring fra en mindre fuldkommen til en mere fuldkommen tilstand. Og hedder det ikke netop i de højere verdensreligioner, at man skal blive human, man skal lære at elske sin næste, man skal tilgive sin næste osv.? – Hvad er disse tilskyndelser andet end udtryk for, hvilken vej udviklingen foregår? – Og er det ikke netop disse tilskyndelsers eller påbuds overholdelser, der lover væsenerne en lys og lykkelig tilværelse, lover dem paradiset, lover dem at blive ét med Gud osv.? – Vi kan således ikke komme bort fra, at væsenerne er på vandring fra primitivitet til intellektualitet. Men idet væsenerne således er under udvikling fra en primitiv tilstand frem til en færdig tilstand, ser det ud til, at denne skabelse engang må have begyndt. Når væsenerne er udødelige og dermed evige, må de jo have eksisteret i tiden, før denne skabelse begyndte. Hvorfor er væsenerne da ikke blevet fuldkomne i denne evige tilværelse for længe siden? – Hvorfor er nogle væsener i dag så primitive, at deres skabelsesproces ikke kan ligge så forfærdelig langt tilbage i tiden? – Vi må her lære at forstå, at væsenerne netop har opnået at være blevet fuldkomne et utal af gange i den evighed, der ligger forud for deres nuværende tilværelse, ligesom den fuldkommenhed, de nu er i færd med at udvikle sig til at opnå, ikke vil vare evigt. Denne fuldkommenhed er en skabt ting, og absolut ingen som helst skabt ting, lige meget hvad den så end måtte udgøre, kan vare evigt. Den adskiller sig således fra sit ophav ved at være tids- og rumdimensionel, medens ophavet er evigt. Derfor må dette ophav, som udgør en evig eksistens, opleve en fornyet fuldkommengørelse af sin mentale eller bevidsthedsmæssige struktur, hver gang denne er blevet udlevet.

5. Sult- og mættelsesprincippet

Loven for en hvilken som helst oplevelse er således, at den ikke er evig. Det får vi bekræftet i vort daglige liv. Når vi er sultne, spiser vi og bliver mættet, men mættelse betyder ikke, at så behøver vi aldrig at spise mere. Sulten indfinder sig atter og atter og kræver tilsvarende gentagelse af mættelse. Menneskene føler også sult i andre felter end lige netop ernæringen. Når mennesket får et begær efter at dyrke en særlig interessesfære, søger det at komme til at dyrke den. Det bliver da herved mættet af den, og begæret eller den mentale sult går imod nye interessesfærer for også af disse at blive mættet og således fremdeles. Når menneskeheden eller de levende væsener nu er inde i en udvikling, der fører dem imod den højeste fuldkommengørelse i livsoplevelse og væremåde, er det det samme princip, sult- og mættelsesprincippet, der gør sig gældende. De hungrer efter en højere og fuldkomnere form for tilværelse, og de når frem til at opleve denne tilværelse og dermed at mætte sig i denne. Men mættelse fører jo menneskene imod en ny interessesfære. Men denne interessesfære kan ikke være den, de er mættet af. Det må være dens modsætning eller kontrast. Efter at have svælget i lyset i umindelige tider opstår der sult eller begær efter at opleve modsætningen. Modsatningen til lyset kan kun være mørket. Og mennesket føres da lige så godt imod mættelsen af denne interessesfære, som det førtes imod mættelse af lysets sfære.

6. Det kosmiske spiralkredsløb

Således oplever de levende væsener deres evige liv i form af en skiftevis kulmination i lysoplevelse og kulmination i mørkeoplevelse. I kraft af denne skiftende lysoplevelse og mørkeoplevelse bliver deres evige tilværelse at opdele i kredsløb. Hver gang væsenet har opnået kulminationsoplevelsen i mørket og kulminationsoplevelsen i lyset, har det altså passeret et kredsløb og begynder på et nyt tilsvarende kredsløb og således fremdeles. Da disse kredsløb ikke udgør en kopi

eller nøjagtig gentagelse af de forudgående kredsløb, men kommer til at ligge i et højere plan, har jeg givet dem navnet "spiralkredsløb".

7. Væsenets evige livsoplevelsesevne skal holdes vedlige

Da disse spiralkredsløb udgør en vedligeholdelse af væsenets evige livsoplevelsesevne, udgør de således livsbetingelsen for al oplevelse af liv. Uden denne særlige fornyelses- eller vedligeholdelsesstruktur ville al oplevelse af liv være en umulighed. Men denne kosmiske regulering af væsenernes adgang til manifestation af lys- og mørkeoplevelserne er ikke nok. Der må også gives væsenene adgang til at kunne skabe lyset og til at kunne skabe mørket. Thi uden muligheden for at kunne skabe og opleve disse to kontraster indtil kulmination kunne væsenet jo aldrig nogen sinde blive til mennesket i Guds billede. Al sansning og dermed livsoplevelse beror udelukkende på kontraster. Hvor der ingen kontraster er, er der absolut ingen for sansning tilgængelige detaljer. Og uden detaljer ingen sansning eller livsoplevelse. For at livsoplevelse kan finde sted, må der skabes kombinationer af lys og mørke i alle dets aspekter. Og det er disse kombinationer, der udgør væsenernes tankeklima og manifesteres igennem deres væremåde til medvæsenene og til åbenbaring i fysisk materie. Og det er disse åbenbaringer, der udgør den for sanserne tilgængelige fysiske verden. Men ingen manifestation eller skabelse kan befordre sig selv. Den må befordres ved hjælp af organer. Disse organer må have et ophav, af hvilke de dirigeres. Disse organer er de levende væseners organismer, sjælelige eller åndelige såvel som de fysiske. Og igennem disse væseners manifestationer kan vi nu se både kredsløbets princip, manifestationerne eller lysets og mørkets skabelse. Vi kan også se, hvorledes det såkaldte "onde" og det såkaldte "gode" bliver skabt, og den rolle, disse to skabelser spiller i væsenets livsoplevelse.

8. Den maskuline og den feminine pol

Hele denne skabelse af det levende væsens livsoplevelse og manifestation befordres af to store hovedorganer, som er manifestationen af det maskuline og det feminine princip. Disse to kosmiske organers skiftende forhold til hinanden bestemmer al livsudfoldelse og oplevelse hos sit ophav, det levende væsen. De er begge til stede i ethvert levende væsen. Det er disse to polers særlige konstellation til hinanden i væsenet, der bestemmer, om det er en mand, eller det er en kvinde, om det er et hunkønsvæsen, eller det er et hankønsvæsen. De samme to poler bestemmer, om man er plante, dyr eller menneske. Og det er i kraft af disse to poler, at kærligheden, universets grundtone, opretholdes, ligesom det også er disse to poler, der bestemmer menneskets oplevelse og manifestation af kærlighed, og at det dermed kan komme i kontakt med universets grundtone eller selve Guddommens bevidsthed.

9. De seksuelle poler er moderorganer for al væremådes regulering som lys eller mørke

For at livsoplevelse kan finde sted for væsenernes evige jeg, er det nødvendigt, at objektet for denne oplevelse, hvilket altså vil sige "livet", må fremtræde i kontraster. Livsoplevelsens mål er at give det evige jeg oplevelse af kulminationen af sund behagelighed og det heraf følgende absolutte velvære i viden og væremåde, der gør væsenet til en sol for sine omgivelser. Det er opfyldelsen af dette mål, der gør det evige jeg til "mennesket i Guds billede efter hans lignelse". Men for at en sådan guddommelig livsoplevelse og væremåde kan sanses og skabes, må der gives de samme jeger adgang til oplevelsen af dens diametrale modsætning. Denne modsætning må være en tilværelse, hvor væsenet ikke direkte er til glæde og velsignelse for sine omgivelser, men derimod er så at sige en så direkte modsætning til denne væremåde, at det er en dødsfjende for sine omgivelser. Dets væremåde

skaber dødsfrygt, lemlæstelse, sygdomme, nød og elendighed, sorger og bekymringer. Disse to store kontrære livsoplevelsestilstande oplever de evige jeger i de kosmiske spiralkredsløb. Disse markeres jo netop ved, at de rummer en kulminationszone for mørket og en kulminationszone for lyset. Disse to livsoplevelsessfærer bliver udelukkende skabt i kraft af de to seksuelle polers forhold til hinanden i det levende væsen.

Man må her erindre, at i ethvert levende væsen eksisterer både den maskuline og den feminine pol. Disse to poler udgør moder- eller hovedorganerne for al bevidsthedsskabelse og for al væremådes regulering eller skabelse som lys eller mørke. De har sæde i væsenets overbevidsthed og skæbneelement, hvilket vil sige: i væsenets evige åndelige eller kosmiske struktur. Det er i denne struktur, at det evige jeg eller levende væsen kan overleve de fysiske livs undergang eller død og atter fødes i et nyt fysisk legeme og således fremdeles, indtil slutfacittet med reinkarnationen er nået, og væsenet er blevet fuldkomment. De nævnte to polers virksomhed udfolder sig på den måde, at de til tider er jævnbyrdige i deres virkning, og væsenet fremtræder da som "dobbeltpolet", og til andre tider er det kun den ene af polerne, der er den førende, medens den anden pol er i en næsten latent tilstand, og væsenet fremtræder da som "enpolet". I den enpolede tilstand opstår væsenets kulminationsoplevelse i mørket, medens det oplever kulminationsoplevelsen i lys, når det fremtræder i den dobbeltpolede tilstand. Den enpolede tilstands begyndelse udgør altså begyndelsen til en ny livsepoke og et nyt spiralkredsløb. Denne livsepokes slutfacit er altså menneskenes ragnaroks- eller dommedagsepoke, altså den menneskehed lever i for tiden. [...]

Onsdag: Et kosmisk spejlprincip
foredrag ved Eigil Kristensen

Tekst: *Det evige verdensbillede 1, stk. 16.1 – 16.10*

Symbol nr. 16 Evighedslegemet

16.1 Alt undtagen jeget er bevægelse

Vi er nu kommet så langt frem i vort studium af verdensaltet eller livsmysteriet, at vi har set, at alt hvad der overhovedet eksisterer som tilgængeligt for direkte sansning, er identisk med bevægelse, hvad enten det er faste, flydende, luftformige eller stråleformige materier, hvad enten disse materier er stof for materielle eller skabte foreteelser, eller de er stof for alle eksisterende mentale opbygninger, ideer og tanker.

16.2 En hvilken som helst bevægelse udgår fra et levende ophav

Vi har også set, at ingen som helst af disse bevægelsesarter kan være sit eget ophav. De må alle udgå fra et levende væsen, hvad enten de er mellem-, mikro- eller makrokosmiske bevægelser eller energier, eller de er funktioner i de levende væseners organismer, eller i naturens mangfoldige skabelsesprocesser eller i stjernernes bevægelser i det evige rum. De er alle uden undtagelse udgået fra

levende ophav. Hvordan skulle de ellers blive til? – Hvis de ikke er udgået fra levende ophav, måtte de have et ophav, der var hundrede procent identisk med døden.

16.3 Døden kan kun være en tænkt modsætning til livet

Men bevægelse kan umuligt være dødens kendetegn. Den er urokkeligt livets kendetegn. Da hele verdensaltet kun består af bevægelse, kan der absolut ikke eksistere nogen virkelig eller absolut død. Døden kan kun være en tænkt modsætning til livet. Alt i verdensaltet er hundrede procent udtryk for liv. Der forekommer således i virkeligheden ikke noget som helst absolut udtryk for døden. Men noget, der ikke eksisterer, kan jo heller ikke give *udtryk* for nogen eksistens. Vi har også set, at ophavet til bevægelse og dermed ophavet til skabelse og oplevelse er verdensaltets levende væsener. De levende væsener er hver især ophav til bevægelse i form af skabelse og oplevelse. *Det er disse to foreteelser, der kendetegner det levende væsen som levende.*

16.4 Hvorledes det bliver let at se årsagen til menneskenes lyse og mørke skæbne og dermed til den urokkelige retfærdighed i verden

Vi ved allerede, at alle de levende væsener er Guds organer for manifestation eller skabelse. Det vil altså sige, at alle levende væseners manifestationer og skabelser tilsammen udgør Guds manifestation og skabelse. Ethvert levende væsen er således et redskab for udløsning af energi og bevægelse. Da bevægelse ikke kan gå i lige linie, må den gå tilbage til sit udspring eller ophav. Det er meget vigtigt at komme til at forstå dette, thi gør man det, vil det være let at se årsagen til menneskenes lyse og mørke skæbne, ligesom den evige og urokkelige retfærdighed også kommer til syne som absolut virkelighed.

16.5 Skæbnens struktur og lov

I henhold til denne bevægelsernes tilbagekomst til sit ophav, bliver det levende væsen således her synligt som et center, hvorfra energier og dermed bevægelser udgår, og hvortil de kommer tilbage. Da denne funktion evigt finder sted hos det levende væsen, bliver den her synlig i sin inderste, kosmiske analyse som en bevægelsesophobning. Da enhver bevægelse i denne ophobning danner kredsløb, idet den udgår fra jeget og kommer tilbage til dette, og da disse bevægelser igen udgår i alle mulige retninger, danner de tilsammen en kugleform omkring jeget. Denne kugleform eksisterer dog ikke som noget, der er tilgængeligt for noget direkte sansesyn, hverken clairvoyant eller fysisk. Det er kun kosmisk eller højpsykisk set, at dette kan konstateres. Dette syn er højt hævet over alle former for sansning igennem almindelige fysiske og psykiske sanser. Vi kan derfor kun symbolisere denne kosmiske bevægelsesstrukturs udgående og tilbagevendende bevægelsesarter fra og til ophavet. Disse bevægelsesarter udgør tilsammen væsenets livsoplevelse, der igen er det samme som væsenets skæbne. Da bevægelserne kun kan gå i kredsløb, hvad enten de er fysiske eller åndelige, kan vi symbolisere dem som gående i en bue ud fra ophavet og tilbage igen til dette. Hver eneste tanke, der er udløst imod omgivelserne og således udgør en handling, er altså en bevægelse, der ikke kan gå i lige linie, men kun kan gå i et kredsløb tilbage til sit ophav. Dette er i al sin enkelthed skæbnens struktur og lov. Medens X1 og X2 ikke er skabte foreteelser, men derimod er evige og derfor kun kan udtrykkes som "Noget, som er", er bevægelsesarterne det samme som X3, der igen er det samme som skabte foreteelser.

16.6 Bevægelserne er jegets livsoplevelse og skæbne

Disse bevægelsesarter er ikke blot de bevægelsesarter, vi almindeligvis kalder bevægelse, men det er også de foreteelser, vi kender som organer og legemer. Hele

vort fysiske legeme består jo af en mangfoldighed af små og store organer. Disse befinder sig hver især i et kredsløb, ligesom selve det fysiske legeme også befinder sig i et kredsløb. Men disse bevægelsesarter er ikke bevægelse i afstand. De er ikke bevægelser fra sted til sted. De er bevægelser i tilstand. De bevæger sig fra støvet igennem færre eller flere tilstande tilbage til støvet. Dette gælder absolut alle skabte realiteter, hvad enten de fremtræder i faste, flydende, luftformige eller stråleformige materier. De er alle underkastet en forvandlingsproces fra tilstand til tilstand og danner således bevægelse. Denne bevægelse former sig som kredsløb. Da bevægelse eller kredsløb ikke kan eksistere uden at være en udløsning af et levende ophav, ser vi således her det levende væsen i sin enkleste, kosmiske analyse som et center, hvorfra bevægelser udgår, og hvortil de kommer tilbage. Dette center er det levende væsens jeg. Bevægelserne, der udgår og kommer tilbage til dette center, er dette centers eller dette jeks livsoplevelse, dets tanker og følelse, dets skabte legemer eller organer, dets handlinger, manifestationer eller væremåde, eller dets samlede skæbne.

16.7 "Evighedslegemet" består af alle eksisterende bevægelsesarter

Det levende væsens grundstruktur er i sit princip således et evigt center, der udsender bevægelsesarter, som kommer tilbage til samme center. Det er altså evigt indhyllet i et væld af kredsløbsbevægelser, det selv er ophav til og dermed er afsender og modtager af. Denne struktur omkring det levende væsens jeg er evig, idet enhver kredsløbsbevægelses afslutning afføder en ny kredsløbsbevægelse og således fortsættende. Da alle kredsløbsbevægelser og dermed også den kredsløbsbevægelse, vi kender som det fysiske jordliv, således hver især ved deres slutning afføder en ny kredsløbsbevægelse, og denne bevægelsesstruktur omkring jeget derved er evig, har vi udtrykt den som jegets "evighedslegeme". Vi ser altså her jeget i en struktur, der aldrig nogen sinde kan ophøre eller forgå. Denne struktur er jegets allerhøjeste og evige struktur eller legeme. For denne evige bevægelsesstruktur eller dette legeme udgør jeget det absolutte, faste punkt. Da alle energi- og bevægelsesarter udgår i alle retninger fra dette faste punkt og i kredsløb vender tilbage hertil, vil disse bevægelsesarter tilsammen danne kugleform. Denne kugleform udgør et evigt, urokkeligt balanceprincip, i hvilket jegets samlede energi- og bevægelsesmasse evigt eksisterer. Dette jegets kugleformige evighedslegeme består af alle de energi- og bevægelsesarter, der udgør jegets samlede livsoplevelse, dets tanker og følelser, dets manifestation og skabelse, dets organer og legemer, dets skæbne. Det er de rene energi- og bevægelsesarter bag alle disse skabte foreteelser, der udgør evighedslegemet, og af hvilket de alle udgør resultater. Og det er kun igennem disse resultater, at evighedslegemet kan erkendes gennem sanserne. I sin egen renkultur er det utilgængeligt for almindelig sansning. Det kan kun opleves direkte gennem højpsykisk sansning, hvilket vil sige intuitivt eller kosmisk.

16.8 Princippet "syndernes forladelse"

Vi ser her midt i analyserne af livsmysteriets løsning, hvorledes det bliver til kendsgerning for den udviklede forsker, at "det et menneske sår, skal det høste". Dog må vi her gøre opmærksom på, at der findes endnu en lov eller et evigt princip, ved hvilket der kan ske ændringer, ikke i bevægelsesarternes tilbagekomst til ophavet, men i væsenets modtagelighed for den tilbagevendende af det selv udsendte bevægelse eller handling. Dette gælder væsenets modtagelighed for de tilbagevendende virkninger af dets onde handlinger: mord og drab eller andre former for ubehag, det har påført sin næste. Ja, modtageligheden for den tilbagevendende gengældelse af sådanne udsendte onde handlinger kan ligefrem helt fjernes, så væsenet kan blive totalt fri af virkningerne af sådanne handlinger. Vi kommer således her til at møde princippet "syndernes forladelse". I kraft af dette

princip kommer intet som helst væsen til at opleve hele gengældelsen af sine onde handlinger. Det kan kun komme til at opleve gengældelsen eller virkningerne af de onde handlinger så længe, det fortsætter med at manifestere disse. Når væsenernes humanitet er blevet så udviklet, at de ikke mere kan nænne at manifestere den eller den onde handling, er de blevet uimodtagelige for tilbagekomsten af virkningerne af tidligere udløste onde handlinger, lige meget hvor mange af disse de så end måtte have tilgode, og som endnu ikke er kommet tilbage. Når disse kommer tilbage, og væsenet i mellemtiden således er blevet human i en sådan grad, at det ikke mere kan udløse onde handlinger af den art, hvis virkninger er på tilbagevej til det, vil det altså være blevet ganske uimodtagelig for disse. Det er således nu beskyttet imod virkningerne af de onde handlinger, det tidligere har begået, men som det ikke mere kan nænne at begå. Vi skal senere komme tilbage til en nærmere redegørelse for begrebet "syndernes forladelse" i særlige symbolsymboler over væsenernes skæbne dannelse. Vi skal her blot bemærke, at det ikke er livets mening, at væsenerne skal pine, lide og have det ondt eller smerteligt. Det er derimod livets mening, at de skal lære deres egne fejlagtige handlinger at kende. Men når denne erkendelse er opnået, og væsenet ikke mere udløser sådanne handlinger, der skaber smerte og lidelse, behøver det jo ikke mere at få virkningerne af disse. Da væsenerne har et ocean af fejlagtige handlinger, hvis virkninger er på vej tilbage til dem, er det godt for dem at vide, at de ikke kan få virkningerne og de deraf følgende lidelser eller smerter, hvis de i dag virkelig af kærlighed ophører med at manifestere den slags onde handlinger. Væsenet kan således blive fri for virkningerne af handlinger, som det i virkeligheden har tilgode, hvis det forinden, disse kommer tilbage, har forandret sig således, at det ikke mere kan udløse de nævnte onde eller mørke handlinger.

16.9 Hvis princippet "syndernes forladelse" ikke eksisterede

Hvis dette princip ikke eksisterede, ville menneskene komme til at leve i mørket i umindelige tider længere end det i dag er nødvendigt. Men naturen laver ikke noget meningsløst. *Det er ikke lidelsen for lidelsernes skyld, der er det primære i livets mening. Det er det høje resultat, som lidelserne afføder i væsenet, der er målet.* Da dette mål er skabelsen af humanitets- eller næstekærlighedsevnen, og denne kun kan opstå i kraft af, at væsenerne kommer til at opleve virkningerne af deres egne fejlagtige handlinger, er lidelsesoplevelsen absolut nødvendig. Der, hvor mennesket har opdaget fejltagelsen – ikke blot teoretisk – men også med hjertet og derved er blevet humant, er det jo ingen som helst nytte til, ja, det ville ligefrem skade, hvis væsenet her skulle have virkningerne af mangfoldige onde handlinger, det har begået i tidligere liv eller i en ukendt fortid, som det endnu ikke havde fået virkningerne af, og som det derfor måtte gennemgå til ingen som helst nytte, hvis det nu skulle have disse, efter at det var blevet human eller næstekærlig i en sådan grad, at det ikke kan gøre disse onde handlinger mere. Men også det skal vi komme ind på i skæbneanalyserne senere. Det er kun vor opgave her at påvise grundprincippet i væsenets evighedsstruktur eller evighedslegeme. Det er dette princip, der ligger til grund for verdensaltets kulminerende retfærdighed, der betinger, at ingen i absolut forstand kan lide uret, og ingen kan gøre uret.

16.10 Hvorfor uretfærdighed ikke kan eksistere

Overalt og i enhver situation, hvor der forekommer noget, der udtrykkes som "uret", kan dette kun ske, fordi nævnte situation blot udtrykker et lokalt billede af en helhedssituation. I dette lokale billede kan den virkelige årsag til opfattelsen af situationen som "uret" ikke ses. Vedkommende væsen synes derfor, at det lider "uret". Det kan ikke se, at det selv er denne "urets" eller situations sande årsag. Hvis det ikke havde været det, kunne denne situation aldrig nogen sinde være opstået. Men da denne årsag kan være udløst i et tidligere liv, er det ikke så

mærkeligt, at det ufærdige menneske må anse den nævnte situation som en uretfærdighed, der påføres det. Og det er denne uvidenhed, der er roden til alt det såkaldte "onde". For det ufærdige menneske, der hverken kender til reinkarnation eller til loven for bevægelse, der er det samme som skæbneloven, er det ikke så mærkeligt, at verden ser ud til at være fuld af uretfærdigheder og de heraf affødte misforståelser, såsom alle former for krige, had og hævn. Vi ser også her, hvor nødvendigt Kristi ord om de mange gange, man dagligt skal tilgive sin næste, er for skabelsen af en virkelig kristen eller menneskelig verdenskultur, altså en verdenskultur, der er ét med Gud. Men vi ser også, hvor nødvendig den åndelige videnskab er, som Kristus bebudede, der i form af "talsmanden den hellige ånd" skulle komme og fuldbyrde hans guddommelige visdom for menneskene.

Torsdag: **Religion og videnskab som forener verden**
foredrag ved Jens Christian Hermansen

Tekst: **Åndsvidenskab**, Kosmos 3/2016

Åndsvidenskab

1. Erkendelsen af livet og dets højeste love

Den erkendelse af livet og dets højeste love, som det er blevet min mission at skabe grundlaget for, kan i realiteten kun udtrykkes som "åndsvidenskab". At udenforstående, hvilket vil sige mennesker, der endnu ikke har sat sig ind i denne erkendelse eller de analyser, der udgør dens urokkelige grundlag, muligvis ikke vil acceptere den som sådan, men derimod betegner mit arbejde som en slags religiøs sekt, beror udelukkende på deres absolutte ukendskab til det verdensbillede, det er faldet i min lod at skulle bringe verden. For mig er dette forhold ganske naturligt, thi igennem tusinder af år har mennesket kun oplevet, at alt, hvad der var af religiøs natur, alt, hvad der vedrørte livets eller det levende væsens højeste analyse, var "mystik", var et mysterium, i hvilket kun ypperstepræster, profeter eller særligt udvalgte havde indsigt. For den store offentlighed hed det, at "Guds veje er uransagelige". Offentligheden blev derfor totalt afhængig af disse mystikere, præster eller profeter i de spørgsmål, der drejede sig om selve livsmysteriets skjulte foreteelser.

2. Dogmatisk og videnskabelig fortolkning af livets love

Besad disse mystikere, profeter eller religiøse førere da ikke en virkelig viden om tilværelsens skjulte, åndelige side? Lad mig besvare dette spørgsmål på den måde, at disse mennesker besad netop så megen indsigt, havde så megen religiøs viden, at de herudfra kunne vejlede deres samtidige på en sådan måde, at disse blev holdt i en for deres daværende udviklingstrin passende kontakt med selve livets love. Disse love blev altså fortolket således, at de lige akkurat kunne begrunde og stimulere opfyldelsen af de idealer, der netop var inden for de nævnte udviklingstrins rækkevidde. At denne fortolkning ikke kunne blive en videnskabelig afsløring af livsmysteriets højeste foreteelser, er her selvfølgelig. Det almindelige menneske repræsenterede i hine tider jo ikke det udviklingstrin, hvor dets evne til at kontakte tilværelsens intelligensenergi havde nået den grad af udvikling, der i dag er det

almengældende. Tværtimod stod mennesket på disse udviklingstrin naturmennesket så nær, at det både materielt og åndeligt måtte leve sit liv på "dogmer", hvilket jo kun vil sige på fortolkninger af de sandheder, hvis eksistens man erkendte, men hvis dybeste analyse man endnu ikke var moden nok til at kunne fatte.

3. Glæden ved at fornemme sit udviklingstrins kontakt med de højeste love

Men gør det samme forhold sig ikke i stor udstrækning også gældende i dag? Lever det store flertal af troende mennesker inden for den såkaldte civilisation endnu ikke på dogmer, der lige er tilpasset det udviklingstrin, de befinder sig på? Siger disse dogmer ikke til det troende menneske, at det ikke må dræbe, lyve, stjæle, øve vold osv., men at det tværtimod skal elske sin næste, bekæmpe sin vrede og tilgive og atter tilgive? Og er det ikke således, at det moderne menneske i en stadig voksende grad søger at udvikle sig selv i retning af en højere, en mere forfinet kultur, hvilket jo kun vil sige en smukkere og mere fuldkommen mental fremtræden end den, der var gældende i fortiden? Og er det ikke en lige så stor kendsgerning, at man for at opfylde disse krav må vænne sig af med de fra naturmennesketilstanden eller de fra fortiden nedarvede vaner? Ethvert udviklet menneske må besvare disse spørgsmål bekræftende. Overalt bliver vi i dag vidne til, at den kristne fortolkning af livsmysteriet udgør sandheden i en sådan form, at den kan blive en inspirerende faktor for de mennesker, der igennem selvoplevede erfaringer har begyndt at føle antipati imod de allerede nævnte primitive tendenser i deres eget sind. Disse mennesker søger således et moralsk grundlag eller støttepunkt i deres kamp imod de fra fortiden nedarvede primitive tendenser i deres eget sind, og det er derfor guddommeligt, at disse fortolkninger eksisterer og kan påvirke dem på en sådan måde, at de kan fatte tillid til dem, tro på dem, og derigennem opleve den glæde, det altid er, at fornemme sit udviklingstrins kontakt med de højeste love. Det er denne glædesfornemmelse, der ligger til grund for det troende menneskes følelse af at være "frelst" eller være et af "Guds udvalgte børn".

4. Den oldnordiske moralkilde

Således er altså det troende menneske af i dag, men således har det ikke altid været. Vore oldnordiske forfædre ville umuligt have kunnet opfatte de kristne dogmer som en for dem livgivende inspiration eller moralkilde. Deres erfaringer havde endnu ikke frembragt den lede og antipati imod de allerede nævnte primitive tendenser, der er forudsætningen for deres bekæmpelse. For dem var det naturligt at dræbe og øve vold, ja så naturligt var det, at de opfattede døden ved sygdom og alderdom som direkte nedværdigende, som vejen til datidens helvede. Kun de, der døde i kamp, kunne forvente at komme til den tids himmel eller "Valhal" og der opleve lykken i form af samvær med valkyrier og med adgang til festmåltider med guderne. Kun den, der døde ved sværdet, kunne blive gudernes yndling, kun med denne indstilling til livet kunne man blive "frelst" og undgå datidens frygtede "Helheim".

5. Ethvert udviklingstrin har sin højeste sandhed

Vi ser således her to modsatte fortolkninger af selve livsmysteriet. I det ene tilfælde gør dogmerne det til det højeste livsideal at undlade at dræbe, øve vold, hade og forfølge, bagtale og i det hele taget gøre noget som helst levende væsen fortræd, mens de i det andet gør selve dette at dræbe til dyd, til det største lykkebefordrende ideal. Hvorledes kan to modsatte former for idealer være udtryk for den samme sandhed? Må ikke enten de oldnordiske eller de kristne idealer være forkerte? Svaret her er, at begge opfattelser i virkeligheden er lige rigtige. De er, hver for sig, udtryk for begge trins allerhøjeste sandhed. Sagen er nemlig den, at den absolutte sandhed eller virkelighed ikke udtrykker noget diktatur eller nogens ensretning af

livet. Den udgør ikke en befaling om at være sådan eller sådan. Det højeste facit udtrykkes da heller ikke med ordene, at "alt skal være såre godt", men derimod, at "alt er såre godt"! Og dette vil igen sige, at den absolutte sandhed udtrykker, at alt er det bedste, det fuldkomneste, det mest geniale, det kan være i øjeblikket.

6. Hvordan alt kan være såre godt

Hvorledes skal man da forstå, at også myrderi, terror, forfølgelse og undertrykkelse er "såre godt"? At tyveri, plyndring og rovmord ligefrem er geniale faktorer i selve det store livs kollektive udfoldelse? Svaret er i første omgang her, at livet på vor klode i stor stil viser sig på denne måde. Ingen kan bestride, at disse tendenser og foreteelser eksisterer som reelle faktorer og er med til at forme vor tilværelse. Sandheden er altså, at de eksisterer og er en del af livet. Og livet udtrykkes i Bibelen som værende "såre godt". Nu vil De måske indvende, at Bibelen netop stempler disse foreteelser som "det onde", som "djævelens værk", og advarer menneskene på det strengeste imod at udfolde disse tendenser i tanke og væremåde, ligesom de bestående juridiske love også i høj grad er baseret på at hindre menneskene i at udfolde disse såkaldte "forbryderiske tendenser". Disse love med selve Bibelen i spidsen bekæmper således noget, der i det store facit betegnes som "såre godt". Men når Bibelen siger, at "alt er såre godt", samtidig med at den stimulerer en forfølgelse og nedkæmpning af noget af det samme liv, bliver dens ord og påbud da ikke værdiløse i al deres tilsyneladende ulogiskhed? Jo, for den, der ikke er tilstrækkelig udviklet til at kunne gennemskue det her berørte problem eller se den virkelige sammenhæng. For mennesket, i hvis bevidsthed intelligensen har nået en så høj udvikling, at det er ude af stand til at tro på de opsatte dogmer og påbud, bliver Bibelen ganske simpelt et falsum og dermed uden betydning. Ja, for denne mennesketype bliver al religiøsitet noget primitivt, en slags overtro, der kun har værdi for enfoldige og meget naive sjæle.

7. Bibelen og menneskets intelligensmæssige vækst

Hvem tvivler i virkeligheden på, at det netop er menneskets intelligensmæssige vækst, der er årsag til de mange tomme kirkestole under gudstjenesterne? Men da også denne intelligensmæssige vækst er en del af livet og dermed hører ind under ordene "alt er såre godt", kunne det se ud som om, Bibelens ord er i modstrid med det virkelige liv. Det bliver således her til kendsgerning, at Bibelens ord i forholdet til det intellektuelt betonedede menneske bliver mere og mere tågede, mere og mere meningsløse. Men da det samtidig er en kendsgerning, at den har haft en kolossal indflydelse på menneskehedens udvikling og bragt den samme menneskehed bort fra naturmenneskets primitive tilstand og frem til en verden, hvor mange af dens beretninger nu udgør en direkte årsag til vidunderlige foreteelser såsom hospitaler, social forsyning, skoler og universiteter, alders- og invalidepension osv. osv., vil intet menneske kunne hævde, at den, sine tilsyneladende selvmodsigelser til trods, har været uden betydning. Thi alt inden for vesterlandenes kultur og civilisation er i stor udstrækning formet ud fra dens udødelige sætninger.

8. Når Bibelens mission er færdig

Når Bibelen alligevel, trods disse vældige goder, af den voksende intellektualitet fornemmes som meningsløs eller tåget, bliver det til kendsgerning, at den ikke skal være eller udgøre noget endeligt udtryk for sandheden. Set fra et kosmisk plan har den kun haft til opgave eller formål at føre den del af menneskehedens, som den har haft indflydelse på, igennem nogle særligt bestemte trin i den store proces, vi kalder "udvikling". Efterhånden som mennesket kommer over disse trin, er Bibelens mission færdig. Det var Bibelens mission at stimulere menneskene bort fra de dyriske anlæg, bort fra selvskhedens blodige trin og tendenser og derigennem sætte dem i stand til at nå frem til en tilværelsesform, der var mere i kontakt med det, de

ønskede eller længtes efter. Efterhånden som dette sker, og mennesket selv begynder at kunne tænke, ser vi, at det mister interessen for Bibelen. Det bliver derved til kendsgerning, at Bibelen aldrig er tænkt som en analyse af den absolutte sandhed, som livets helhed i sig selv er udtryk for. Bibelen udtrykker kun en lokalitet i denne sandhed.

Livet udgør altså andet og mere end det, Bibelen kan udtrykke, og da det jordiske menneske nu er ved at opdage dette "noget", som Bibelen ikke kan og ikke skal give forklaring på, står det her uforstående og hjælpeløst over for selve livets mysterium. At Bibelen ikke kan og ikke skal hjælpe menneskene her, har Kristus i øvrigt givet udtryk for med sin forjættelse om "talsmanden, den hellige ånd", der skal komme og lære menneskene alt det, de ikke dengang kunne forstå.

9. Falske profeter

Hvad er det da, at menneskeheden nu fordrer eller trænger til? Er det en ny profet, en ny messias, en ny verdensgenløser? Nej, ikke i dette ords tidligere betydning. Enhver, der i dag kommer og siger, at han er en ny Kristus eller en ny Messias, hører uden undtagelse til den kategori, som Jesus betegnede som de falske profeter, der skulle komme. Det, en ny verden trænger til, er ikke flere religiøse dogmer. De største sandheder i form af dogmer har jo netop været forkyndt igennem årtusinder, så enhver, der kommer og kun er i stand til at give menneskene de samme dogmer, kan kun være en plagiator af den virkelige Messias eller Kristus. Og hvis han så yderligere kræver, at man blindt skal tro ham og følge ham, er hans identitet som falsk Kristus en åbenlys kendsgerning for den, der virkelig har højintellektuel indsigt i livets højeste foreteelser. Så er han ikke opfyldelsen af den forjættelse, Kristus har bebudet skulle komme. Thi Kristus har ikke bebudet en ny fører eller åndelig diktator, men en højintellektuel analyse af livets største problemer eller selve livsmysteriets løsning på en sådan måde, at ethvert menneske bliver sin egen Kristus. En sådan analyse er nemlig udelukkende den "hellige ånd".

10. Mit arbejde i forhold til ovennævnte

Mine analyser udgør en sammenhængende tankerække, synlig for intelligensen. Det er ikke min mission at være en messias, en ny Kristus, en ny verdensgenløser i almindelig forstand. Jeg vil rigtignok meget nødig være ophav til en sådan situation, at mennesker skulle blive suggereret til at være afhængige eller mentalt bundne af mig, og jeg således på en måde skulle være en slags åndelig eller mental diktator, som de blindt skal følge. Nej, jeg ønsker frihed for alle væsener til at tænke selv og selv komme til et ræsonnement og blive deres egen verdensgenløser, deres egen Kristus. Forskellen på min opgave og profeternes opgave ligger deri, at mens disse var væsener, der suggererede deres medvæsener til at tro på sig i kraft af dogmerne og således var væsener, man i kraft af sin egen intellektuelle uformuenhed måtte følge, måtte støtte sig til, er mit arbejde af en sådan natur, at det sætter individet i stand til frit og selvstændigt at tænke selv. Livsmysteriets løsning bliver til teoretisk kendsgerning for væsenet. Der forlanges ingen tro, ingen suggestion. Mit arbejde giver væsenet viden. Verdensgenløsningens mission er altså nu at give væsenerne ikke tro, men – viden. Og med selvstændig viden er man ikke afhængig af mig, således som man måtte være, hvis det kun var tro.

Verdensgenløsningens udfoldelse i vor tid er at give menneskene viden og ikke tro. Men at give menneskene viden er jo at give dem ånd. Og hvis denne viden udgør selve livsmysteriets løsning, er en fuldkommen helhedsanalyse af selve verdensaltet, Guddommen og det levende væsen, kan den ikke undgå at udgøre eller være hundrede procents identisk med "den hellige ånd". Og kun dette kan være opfyldelsen af, hvad Bibelen i kraft af Kristus har forjættet menneskene.

11. En videnskabelig begrundelse for mørket i verden

Menneskene af i dag er hungrende efter denne viden – ikke efter dogmerne, men dogmernes videnskabelige begrundelse. Og en viden, der kan begrunde alle dogmernes videnskabelighed eller identitet som virkelighed og ikke mystik, må være noget, man kan lære i skoler, på lærestalter og universiteter. Men før den kan komme dér, må den jo fødes. Og det er denne fødsel, De igennem mit arbejde bliver vidne til. Der findes ikke noget i dette mit arbejde eller i mine kosmiske analyser, der ikke netop viser, at alt er såre godt, og dermed at også det såkaldte onde er godt. Det gør det jo usigeligt lettere at blive kærlig og forstående over for alt og alle, når der er blevet skabt en videnskabelig begrundelse for alt det mørke i verden, som man ikke kan lide, for at ingen kan være martyr, og for at vi selv er ophavet til vor mørke skæbne, og at denne skæbne i virkeligheden også er god, idet den uundgåeligt fører væsenet mod større erfaringer, større viden og derved forædler væsenet, ja skaber det helt om til et fuldkomment væsen: det rigtige menneske. Og med denne forståelse vil jo både krig, sorg og lidelse, unaturlig død og undergang svinde bort fra Jordens kontinenter som aftenrødens ild over bjergene.

12. Sandhedens analyse er evig

Mit arbejde er ikke en ny dogmatisme eller et nyt trosobjekt, men er udelukkende videnskab. Det har ganske vist ikke sine professorer eller doktorer, men det forandrer ikke den kendsgerning, at det aldrig nogen sinde kan omstødes, idet det indeholder enhver tings absolutte begrundelse for dets identitet med det store facit, “alt er såre godt”, det mørke såvel som det lyse, det onde såvel som det gode. En bedre analyse og dermed et bedre livsfundament kan ikke skabes eller kan ikke eksistere. En større begrundelse for næstekærligheden kan således ikke gives, og et større grundlag for skabelsen af væsenets egen frigørelse vil der således heller aldrig nogen sinde kunne åbenbares, idet en sådan ville være totalt umulig. Men da mit arbejde er en analyse af sandheden, er en videnskabelig udredning af, hvorledes det går til, at alt er såre godt, at det altså er selve livets analyse, er den ikke noget, jeg kan være ophav til. Den har ikke noget ophav, den er selve livets analyse, er fra evighed til evighed. Det er ikke en analyse af Guddommens væsen, der blot passer for en enkelt lille lokalitet i universet eller for en enkelt lille tidsperiode. Men en analyse, der aldrig nogen sinde kan blive forældet og udviser, at alt er såre godt, kan kun være den allerstørste sandhed. Og som sådan kan den kun være “åndsvidenskab” eller udgøre den hellige ånd.

13. Først når man lever analyserne, bliver de til virkelig videnskab i ens indre

Den hellige ånd, som altså udgør den allerhøjeste videnskab, kan umuligt være national, den kan umuligt være dansk eller tysk, den kan ikke være amerikansk eller engelsk, lige så lidt som den kan være teosofisk, antroposofisk, spiritistisk eller martinistisk. Den er i allerhøjeste grad international, ja, er interplanetarisk eller på enhver tænkelig måde uindividueel. Den er det liv, i hvilket vi alle leve, røres og ere. Den er den allestedsnærværende “Guds ånd, der svæver over vandene”. Når væsener kalder mit arbejde eller mine kosmiske analyser af verdensaltet for martinisme, vil det kun udtrykke, at de endnu slet ikke har begrebet, hvad det i virkeligheden er, de har for sig. Det afslører, at de væsener slet ikke har intellektualitet til at indse, at det netop er noget, der slet ikke kan være martinistisk. Men det er jo tilgiveligt, for en sådan indsigt i mit arbejde eller i en sådan analyserække, hvis kapacitet er hele verdensaltet eller livets eller universets højeste struktur, kan ikke tilegnes blot ved foredrag eller læsning. Selv om man måske har læst mit hovedværk Livets Bog ti gange eller har hørt måske hundrede foredrag, vil man slet ikke have fået den virkelige urokkelige indsigt i nævnte arbejdes eller analysers virkelige identitet som absolut og urokkelig sandhed. Denne indsigt kan ganske vist ved studium nok nås teoretisk, men først når man lever

analyserne, bliver de til virkelig videnskab i ens eget indre. Først da bliver de udgørende den talsmand, der er bebudet for væsenet, altså det som skal afløse væsenets afhængighed af en messias eller Kristus. Først da bliver det til en overskygning af den hellige ånd for væsenet, og hvorved væsenet selv kan blive ét med sandheden, vejen og livet. Da mit arbejde, mine kosmiske analyserækker, udelukkende afføder disse virkninger, bliver det dermed en kendsgerning, at det er ét med livet. Og som sådan kan det kun have eller til sidst få denne ene praktiske betegnelse "åndsvidenskab".

Artiklen er en gengivelse af et manuskript til foredrag afholdt i Livets Bogs Bureau, søndag den 3. september 1944.

Fredag: Kan man samtale med helheden?
foredrag ved Inger Sørensen

Tekst: Uddrag fra **Det sande gudsforhold**
i Kosmos nr. 9/2013

Det sande gudsforhold

1. Dyrets dødsangstskrig er en ubevidst bøn til Forsynet

Kære venner! Jeg vil gerne tale til Dem om det sande gudsforhold. Da hele vor skæbne er et resultat af tilbagevirkende reaktioner fra den os omgivende natur, ja af alt hvad vi kommer i berøring med – og alt dette i sin dybeste analyse er Guddommen, – bliver vor skæbne således et resultat af vort forhold til Guddommen. Det er derfor af stor vigtighed for os at være klar over, hvorledes man skal bære sig ad med at nå frem til det rette gudsforhold, thi kun igennem dette kan vi opnå en fuldkommen lykkelig skæbne, en fuldkommen fred i vort sind.

.....

10. Formålet med de kosmiske analyser

Når jeg har skabt mine analyser, er det for at give Dem et indblik i tilværelsesmysteriets løsning, der kan hjælpe Dem til et lykkeligere og mere fredfyldt liv. Formålet med mit arbejde er bl.a. at give Dem en viden, ved hjælp af hvilken De kan få den velvære, De hungrer efter, samt finde mening i meget af det, De ikke før kunne finde mening i. Men først og fremmest er formålet med mit arbejde at skabe det manglende mellemlid mellem den officielle kristendom og det daglige liv. Dette mellemlid er de kosmiske analysers belysning af de store facitter: reinkarnation og udødelighed, så at man kan se deres forgreninger ned i det praktiske liv. Formålet med mit arbejde er endvidere at tilskynde Dem til at arbejde med Dem selv, samt påvirke Deres tankegang og viljeføring således, at De mere og mere kommer til at tænke og handle logisk. Thi når De opdager, at den og den handlemåde er logisk, kan De ikke i det lange løb handle imod den uden at være abnorm, og abnorme menneskers handlemåde kan man ikke regne med. Et logisk handlende menneske er sundt, et abnormt handlende er sygt.

.....

12. Betydningen af den manglende viden om reinkarnation

Når dette spørgsmål er blevet aktuelt, skyldes det altså, at evnen til at anvende intelligensen nu er blevet så fremragende, at den kristne forkyndelse i sin nuværende form er blevet forældet, grundet på det manglende mellemlid. Dette manglende mellemlid består, som jeg allerede har sagt, i analysen af reinkarnationen. Da kristendommens forkyndere helt har udeladt denne, opstod der den uheldige konsekvens, at alle de store og evige grundfacitter i kristendommen, f.eks. "du skal elske din næste som dig selv", "vend den højre kind til, når du bliver slået på den venstre", "jeg vil betale enhver efter sine gerninger, siger Herren", måtte forekomme det tænkende menneske ganske ulogiske, hvilket i dette tilfælde vil sige, at disse sætninger er blevet berøvet den magt, de ellers i tilknytning til reinkarnationen ville have haft. Men uanset kristendommens nuværende terminologi er dens store grundfacitter evige realiteter, og de danner et så fast fundament at bygge videre på, at kristendommens kerne i sig har alle naturlige forudsætninger for at være "den sæd, i hvilken alle jordens slægter skal velsignes". Når alle forældede opfattelser falder bort, og det manglende mellemlid bliver indskudt, vil kristendommen være den basis, på hvilken en ny kultur vil blive skabt, såvel som den vil danne grundlaget for en virkelig varig verdensfred.

De ting, der i dag er forældet i den kristne forkyndelse, blev skabt, fordi man ingen klar viden havde om reinkarnationen. Uden denne viden måtte man skabe midlertidige opfattelser, der kunne retfærdiggøre Gud. Når man undersøger de ting, hvormed man søger at retfærdiggøre Gud: dåben, korsfæstelsen, syndsforladelsen m.m., ser man, at disse ting ikke længere har magt over det menneskelige sind som før, og derfor ser man, at kirkerne langsomt tømmes. En mængde mennesker kan ikke tro på disse ting, deres forstand gør oprør, og præsternes ord bliver derfor for disse mennesker "stene for brød".

13. Når man indstiller sig på, at alt hvad der eksisterer er Gud

Men tilbage til de store facitter. Spørgsmålet bliver nu, om disse facitter kan bringes i overensstemmelse med det daglige liv uden om genfødslen. Det kan de ikke. Intet menneske kan finde en intelligensbegrunder mening med eller retfærdighed i tilværelsen uden om reinkarnationen. Derfor bliver det analysen af ens eget liv, analysen af genfødslen, analysen af at man har eksisteret før denne tilværelse i en evig fortid og skal fortsætte i en evig fremtid, der sejrer. Først når man følger analysen om reinkarnation og genfødsel til kristendommen, kan man få denne til at stemme overens med det virkelige verdensbillede, der er logisk på alle områder, og først da når man til at se, at det store facit: "Alt er såre godt", både er sandt og kærligt.

Når man når til denne indstilling, har man en ganske anden forestilling om Gud og forstår ham helt anderledes end tidligere. Jeg forsøger gennem mine analyser at vise Dem, at Gud ikke er et væsen, der sidder oppe i en himmel, et eller andet sted henne, men at han derimod er allestedsnærværende, således at De virkelig kan komme til at følge Kristus, hvor han siger, at "man skal dyrke Gud i ånd og sandhed". Derved gjorde han det umuligt for de mennesker, der vil følge ham, at dyrke Guddommen i afgudsbilleder, i et træ, en sten, et bjerg eller en anden fysisk foreteelse. At dyrke Gud i "ånd" vil sige at dyrke ham med en ren bevidsthed, og at dyrke Gud i sandhed kan ikke udtrykkes ved nogen som helst fysisk foreteelse, fordi enhver fysisk form, vi vil dyrke ham i, aldrig nogen sinde kan blive udtryk for mere end en brøkdelt af Guddommen. Guddommen er jo alt det, der eksisterer: naturen, mennesker, dyr, planter, kloder, sole, mælkevejssystemer m.m. At blive indstillet på, at alt, hvad der eksisterer, er Gud, er begyndelsen til at dyrke Gud rigtigt. At denne indstilling i begyndelsen volder vanskelighed, skyldes den kendsgerning, at menneskene endnu ikke er vant til at anse tingene for andet end

det, de rent fysisk ser ud til at være. Men en dag vil man komme til at se, at alle "Hansen'er", "Petersen'er" og "Jensen'er" er noget andet og mere end det, de ser ud til at være. Det, De ser af mig i dag, er ikke andet end en serie fysiske redskaber, en lille brøkdal af den materie, som jeg bruger i en brøkdal af min evige tilværelse. Det, jeg ser af Dem, er kun et ganske flygtigt glimt af den evige tilværelse, De lever i. Der er noget helt andet bag Deres fysiske organisme, som virkelig er Dem, nemlig Deres "jeg". Det er det, der er Guddommen i Dem. Og det er Guddommen, De skal komme til at opleve i Deres medmennesker, efterhånden som De udvikler Dem. Jeg kan hverken give Dem eller noget andet menneske denne oplevelse, den må De nå frem til igennem egne erfaringer. Denne oplevelse beror på en forandring af visse af Deres hjerneceller, en udvikling eller opvågning af de latente hjerneceller, De har til at opfatte denne oplevelse med. Men i kraft af min egen oplevelse af Guddommens identitet med alt eksisterende kan jeg igennem min vejledning af Dem give Dem kendskab til de love, hvis overholdelse er forudsætningen for denne oplevelse eller fornemmelse. Oplevelsen af denne fornemmelse er at fornemme naturens love. At fornemme naturens love er det samme som at fornemme Guds vilje. Når De undervises i Guds vilje, kommer De til at kende Guds mentalitet, og det var jo mentalitet, der var det samme som "ånd og sandhed".

14. Alt, hvad vi gør imod andre, gør vi imod Gud

Når man først kender mentaliteten bag alle fysiske foreteelser, ser man den overdådige fuldkommenhed bag alt det, der sker, og så får man en helt anden indstilling til livet. Og det er først med denne nye indstilling, at man har mulighed for at kunne opleve Guddommen. Og det er kun gennem oplevelsen af Guddommen, at man bliver et fundamentalt frit væsen, totalt bevidst i sit eget jeg. Denne oplevelse kan man ikke få, så længe man kun ser omgivelserne som "døde" ting. Man må komme dertil, at man ser sine medvæsener, naturen, de "døde" materier som Guds legeme. Og når man ser alt som Guds legeme, så bliver den logiske konsekvens heraf, at alt, hvad man gør imod den eller den, gør man imod Gud. Jeg kan ikke gøre noget, uden at det kommer til at ramme os alle sammen. Hvad De laver, vil komme til at berøre hele verden. Så umådeligt er vi knyttet sammen, så umådeligt afhængige af hverandre er vi, at vi ikke kan røre os, uden at det kommer til at indvirke på vore medvæsener. Hvert suk, der udgår fra os, vibrerer i verdensaltets fjerneste egne. Igennem det kosmiske klarsyn er man i stand til at få den indstilling, igennem hvilken man ser den vældige enhed, vi udgør. Men den rigtige indstilling har De først, når De er nået dertil, at ethvert indgreb i Deres medvæseners kød og blod fornemmes som et indgreb i Deres eget kød og blod. Deres medvæsener og alle Deres omgivelser er det sande billede af Guddommen. De må lære at forstå, at alt hvad der rammer Dem, alt hvad der hænder Dem, alt hvad der bliver sagt til Dem og om Dem, alt hvad De oplever som lidelser eller som velvære, at alt dette udtrykker en samlet korrespondance mellem Dem og Guddommen. Denne korrespondance bliver manifesteret gennem Deres omgivelser, så når De skal indstille Dem på det rette gudsforhold, må De ikke tro, at Gud er et strålende væsen et eller andet sted henne, der en skønne dag vil vise sig for Dem, thi sådan former oplevelsen af Guddommen sig ikke. At se Guddommen som et strålende væsen er at se en gudesøn. Det er et tænkt billede i Guds bevidsthed. At "se" Guddommen er derimod at se omgivelserne som udtryk for en bevidsthed. Men at komme til en sådan oplevelsesform tager naturligvis tid og kræver øvelse, tænkning og erfaringer. Hvis De er tilbøjelig til at blive vred på den eller den, hvis De er tilbøjelig til at lade alt, hvad De oplever af ubehag gå ud over den eller den, så viser dette, at De ikke er klar over, at det i alle tilfælde er Guddommen selv, De har med at gøre. Vi har disse primitive hæventendenser fra dengang, vi levede på et meget lavt mentalt stadium, og fører dem nu med os som vanebevidsthed. Vi tror, at hvis en eller anden forfølger os, og vi så bliver indigneret på vedkommende

menneske, at så er det bare et eller andet medmenneske, vi har med at gøre. Men i virkeligheden er det Guddommen, som igennem denne oplevelse ønsker at meddele os et eller andet. Og forfølger vi så vedkommende, er det i virkeligheden Gud, vi forfølger. Med en sådan indstilling er vort gudsforhold endnu af hedensk natur. Hedenskab er nemlig udtryk for de tilstande, hvor vi endnu forfølger den sande Gud, – selv om denne forfølgelse er af ubevidst natur.

15. Kosmisk kemi. Loven for stoffernes reaktion

I sig selv er det ligegyldigt, om man er bevidst eller ubevidst i Guddommens eksistens, men når man er bevidst i, at alt, hvad man har med at gøre, er Gud, så kan man ikke mere forfølge ham. Betingelsen for det rette gudsforhold er at indstille sig på, at alt, hvad der sker, ikke er noget, der er lavet for at forfølge og pine os. Vi er ikke syndere, der er slet ikke noget, der hedder "synd". Vi kan aldrig komme til at lave noget, vi ikke har lov til at lave. De husker sikkert alle ordene: "Gør du ondt, da ligger synden for døren, gør du godt, da se frit op!" Det er det samme som: "Du kan gøre, hvad du vil, men du må tage konsekvenserne af dine handlinger!" Vi er evige kosmiske kemikere, vi har inden for det område, vi har viden, en fri vilje til at blande de mentale energier, som vi ønsker det, men vi må finde os i, at den materie, vi bruger, virker efter hårfine love, og at vi selv kommer til at opleve de reaktioner, vore blandinger afstedkommer. Det er udtryk for den største kærlighed, at vi selv får lov til at blande energierne efter vore ønsker, og at vi derigennem kommer på sporet af vore tankeblandingers reaktioner. Reaktionerne udgør vore erfaringer. Erfaringskæbelse er således vort liv. På vore selvoplevede erfaringer bygger vi vor skæbne. At det er således, er guddommeligt og har intet med straf at gøre. Men når man forstår, at det er guddommeligt, ser man kærligheden i det, og så forstår man også, at alt det, vi kalder hindringer og modgang, er noget andet, end det ser ud til at være. Mange klager f.eks. over kulden og alle de besværligheder, den afføder. Vi oplever, at fuglene lider nød, og at mennesker omkommer i snemarkerne, og mange mener, at det er "djævelske" kræfter, der er sluppet løs. Men hvad er det, der dør? Det er ikke det levende væsen, for det kan aldrig dø. Det, der "dør", er kun det fysiske legeme, en samling materie, der undergår en forvandling. De væsener, der kommer ud for døden på snemarkerne, har eksperimenteret med stofferne uden at kende loven for deres reaktion. Stofferne reagerer altid som de skal, men ofte på en anden måde, end menneskene tror. Men herigennem kommer menneskene på sporet af loven for stoffernes reaktion og lærer at blande deres tanker og ønsker på en sådan måde, at deres fremtidige liv bliver langt lykkeligere. Tidligere troede menneskene, at krig var en heldig form for kosmisk kemi, og det var det også i en vis zone, men det er det ikke længere. De nuværende begivenheder lærer menneskene at blande de mentale energier på en ny måde. Sagen er den, at menneskeheden i dag ikke skaber krig, fordi den føler sig lykkelig derved, men fordi den tror, at den ved krig kan skabe sig den fuldkomne tilværelse, den evigtvarende fred, som den af hjertet længes efter at opleve. Men freden kan ikke skabes gennem en forering af krigen. Derimod vil der igennem krigen opstå en viden om dens natur, der gør, at kommende slægter vil komme til at se, at krig er noget, der er menneskene uværdigt, fordi det er en fejltagtig kosmisk-kemisk proces, der udelukkende beror på uvidenhed. Krig er en forkert blanding af de mentale energier og skaber lige det modsatte af det, man havde ønsket.

16. Jordkloden har en religiøs krise forud for oplevelsen af "den store fødsel"

Der var engang, hvor krigen var et ideal. Dengang var man ikke noget rigtigt mandfolk, hvis man ikke omkom ved sværdet, thi kun på den måde kunne man komme i Valhal og nyde godt af dens saligheder i form af flæsk, mjød og Valkyrier. Men sådan er det ikke mere. Nutidens mennesker går ikke i krig, fordi de er lykkelige ved at dræbe, fordi de længes efter at se blod, tværtimod, de vander sig i

krigens gru. Krigen er som en lavine, der er sat i gang, og som næsten ikke er til at standse. De, der begyndte krigen, kunne ikke overse, hvilken verdensbrand den ville forårsage, men den skulle og måtte udløses, for at menneskene kunne få de erfaringer, der er nødvendige, for at de ved selvpoplevelse kan komme til at se, at krig ikke er vejen til fred. Men samtidig med at krigen raser hen over kontinenterne, bliver de kræfter, der bevirkede den, brændt ud af dens bevidsthed og organisme. De strenge vintre, vi har haft i de sidste år, er forbundet med krigen.

Jordklodevæsenet gennemrystes af en voldsom feber og må derfor mobilisere al sin følelsesenergi for at binde den voldsomt opblussende tyngdeenergi. Da verdensaltets kulde er det samme som det, De ellers kalder "følelse", og "ilden", der frembringer feber og krig, er det samme som tyngdeenergi, ser vi her sammenspillet mellem to af de bærende kræfter i det, der i øjeblikket foregår i jordklodens organisme.

Jordklodevæsenet er for tiden inde i en vældig religiøs oplevelse. Den er i færd med at opleve "den store fødsel", og forud for denne oplevelse går der en religiøs krise, der lægger et enormt pres på dens organisme. Dette pres er det, menneskeheden oplever som krig og lemlæstelse. Denne tilstand virker så stor og uoverskuelig for os, fordi vi er mikrovæsener i jordklodens organisme. Men det, der sker, er i virkeligheden ikke andet end den tilbagevendende virkning af den måde, menneskeheden har behandlet materien på. Igennem denne tilbagevending oplever menneskeheden den erfaringsdannelse, der skaber forudsætningen for en virkelig varig fred. Når der i dag på slagmarkerne rundt omkring i verden sker det, at en umådelig mængde mennesker dræbes, så må man ikke tro, at disse mennesker virkelig dør. Det, der finder sted, er blot en materieopløsning. Det er en praktiseret kosmisk kemi, der ikke er i kontakt med de store tilværelseslove. Når menneskene faktisk ønsker en lys og lykkelig tilværelse, så må de også lære livets love at kende, således at de kan lære at blande tankestofferne rigtigt. Uden bevidst kendskab til loven for stoffernes reaktion kan de ikke komme frem til den tilstand, hvor de kan se deres egen udødelighed, opleve deres tidligere tilværelser, se frem i tiden og med deres egne sanser bevidst opleve hele jordens historie. Alt dette kommer de ikke til, før deres indstilling til de mentale energier ændres. Men da det store flertal netop ønsker at udvide deres horisont, ønsker at komme til at leve under andre forhold end de nuværende, er denne ændrede bevidsthedsindstilling allerede nu på vej. Det, vi oplever nu, er virkningen af menneskenes tidligere måde at tænke. Efterhånden som det mentale mørke i verden nu tiltager, vil der komme en umådelig længsel efter en virkelig varig og lykkebringende fred for hele menneskeheden.

17. En varig fred må bygges op i ens egen indre verden

Men for at kunne opleve en varig fred, må den først bygges op i ens egen indre verden. Det er ikke nok, at alle krigsførende parter slutter fred, det enkelte menneske kan godt være ulykkeligt alligevel. Den varige fred er ikke noget, man kan få udefra. Den er ikke afhængig af om de, der i dag står i krig mod hinanden, slutter fred. Dybest set er dette slet ikke afgørende for Dem selv. De står højt hævet over materien. Nej, virkelig fred kommer De først til at opleve, når De har sejret i kampen på Deres egen indre front. Når De har nedkæmpet Deres egne lavere naturer og tilbøjeligheder, så kommer den virkelige fred til Deres sind. Ved at indstille Dem på denne kamp, kommer De til at opdage den retning, i hvilken De skal handle. Da vil De se, at dersom De ønsker at høste kærlighed, forståelse og alt det, De hungrer efter at møde i Deres daglige liv og omgivelser, da må De selv så det først. Ønsker De fred, må De ophøre med selv at udløse hidsighed, irritation, raseri og heftighed. Disse tilstande er mentalt tordenvejr og giver ikke fred. Der, hvor De i det daglige liv møder mentalt tordenvejr fra et andet menneskes side, må De sætte ro og ligevægt imod og prøve at være uforstyrret, derved skaber De fred.

18. At finde sig i enhver form for fornærmelse er logisk

For at gøre det lettere for Dem at modstå disse ting, har jeg skabt mine analyser. Disse analyser vil vise Dem, at det er i kontakt med tilværelsens love og dermed logisk at "vende den højre kind til, når man bliver slået på den venstre". Når man ikke har en logisk forklaring på, hvorfor man skal handle anderledes, end man er vant til, har man ikke lyst til at ændre sin handlemåde. Men når man får en logisk begrundelse for denne ændring og desuden får klarhed over, at de mentale energier virker hårfint efter deres bestemmelse, kan man finde sig i enhver form for fornærmelse. Det er meget vigtigt at gøre sig klart, at når nogen gør et eller andet imod os, så gør vedkommende kun noget, som han eller hun absolut er nødsaget til at gøre, fordi vedkommende ikke i det øjeblik kan være anderledes, end han eller hun er. Vi står allesammen i det, De kalder nuet, på højden af vor udvikling, vor viden og vor erfaring, og vi handler i nuet ud fra den virkelige, det vil sige selvoplevede viden, vi sidder inde med. Ud fra vor viden sker vor viljeføring, hvorfra skulle den ellers ske? Da vi alle står på forskellige trin i udviklingen, må vi alle handle forskelligt. At forlange, at vi alle skal handle ens, har intet med logik at gøre. Igennem vor uvidenhed og deraf følgende forkerte tænke- og handlemåde lærer vi lovene for tænkning at kende. Igennem tænkningen ser vi, hvorledes de store religiøse facitter, som er udtrykt i kristendommen, forbinder sig med det daglige, praktiske liv. Med vor egen vågne bevidsthed vil vi efterhånden se, at disse store facitter vil komme til at udgøre det urokkelige fundament for alle fremtidige kulturer. Menneskene vil komme til at anerkende disse facitter, fordi de vil blive analyseret således ud, at ethvert tænkende menneske kan se deres forgreninger ned i enhver form for handlemåde. Og når man med sit eget syn kan se, at dette at være sympatisk og kærligt indstillet er det eneste rigtige, det eneste virkelig lykkebefordrende, den eneste virkelig logiske handlemåde, ligegyldig hvor ulogisk det så end ser ud udefra, ja så kan man kun indstille sig på at være i kontakt med denne handlemåde. Og ved at indstille sig således, ved at forstå, at hele livsmysteriet er udtryk for et logisk og kærligt Forsyns eksistens, livsyttringer og viljesmanifestationer, da begynder man at opleve, at alt er såre godt, at alt kun har kærlighed til formål, og at alt skal resultere i kærlighed, – og dermed er man med til at lægge grunden til en ny verdenskultur.

19. Oplevelsen af en ilddåb

Selv om De i dag har været ude for en lidelse, hvis hensigt De i øjeblikket ikke kan se, så er denne lidelse ligefuldt med til at forberede denne kærlighedstilstand i Deres eget indre. De mennesker, der har lidt mest, er også de, der forstår og tilgiver mest. Ved at lade være med at tage parti for den ene eller den anden magt, ved at bevare roen og ligevægten uforstyrret, ved at skænke vore omgivelser kærlig forståelse, ligegyldig hvad omgivelserne gør imod os eller mener om os, begynder livet at åbne sig for os, og enheden i det hele viser sig for os. Ved at handle således, kan De pludselig en dag komme til at opleve noget vidunderligt. Som oftest når De mindst af alt venter det. Det kan ske, når De ude i naturen står og betragter et skønt landskab, eller når De sidder hjemme i Deres stue, at De lige med ét føler en umådelig salighedsfornemmelse. Ud fra Dem stråler et vældigt lys, der forbinder sig med omgivelserne, med hele den øvrige verden. De føler det som en vældig ild, der bliver til en flamme. Denne oplevelse kalder jeg en ilddåb, men den er mere end det. Den ville i virkeligheden intet betyde, hvis den kun var et syn, en oplevelse. Men denne oplevelse medfører, idet denne "ild" rammer hjernen, at visse celler eller centre, der tidligere var latente, nu åbnes, og alt det, der tidligere var uklart for Dem, stråler nu i en umådelig klarhed for Dem. De kommer ud for denne ejendommelige oplevelse, at ligegyldigt hvorhen De retter Deres tanker, udleverer tingene deres hemmelighed til Dem så klart, at De kan analysere alt, hvad De oplever. De ser nu med egne øjne, at "tusind år er som én dag, og én dag som tusind år". De opdager, at "tiden" blot er noget, der hører det fysiske legeme til, at

den er en fysisk ting, en skabt realitet, og at det, der virkelig er Dem, Deres jeg, er bag den fysiske krop og aldrig kan forgå. Samtidig med, at dette ildhav omhyller Dem, fornemmer De Guddommen. Dette er ikke så let at forstå, og De vil måske mene, at Guddommen i et sådant øjeblik godt kunne sige: "Jeg er Faderen", for at De bedre kunne være klar over det, men dette kan ikke så godt siges i ord. Når det er den virkelig personlige oplevelse af Faderen, høres det ikke i ord, men det fornemmes med hver eneste nervefiber, at man er stedet for den evige Fader. Når man personlig har oplevet dette, vil det senere være umuligt at se tingene adskilt.

20. Når det daglige liv bliver en samtale med Gud

Når jeg står her over for Dem, står jeg over for Guddommen. Selvfølgelig kan jeg skelne Dem enkeltvis, men jeg ser Dem alligevel som en samlet enhed. Jeg ser, at De igennem Deres åndelige udstråling er forbundet med hverandre i et strålende lys. Deres åndelige udstråling er atter forbundet med jordklodens åndelige udstråling, med universets udstråling. Alt er lys, og dette lysocæn er Guddommen, og han er indstillet på mig. Han bruger Deres munde og handlinger til at komme inden for mine sanseevners rækkevidde. Alle Deres handlinger og alt det, De siger, forbinder jeg med det, andre siger og gør, og når jeg så undersøger alle disse handlinger og udsagn, viser det sig, at livet i virkeligheden er en samlet levende tankemanifestation, skabt af Guddommen. Jeg kan se, at Guddommen igennem det daglige liv siger noget til mig, derved kommer jeg til at leve sammen med Guddommen, som man lever sammen med sin næste. Jeg taler med Gud, som en mand taler med sin næste. Når man er kommet til dette stadium, da kommer freden ind i bevidstheden. Bevidstheden er da forenet med Guddommen på en sådan måde, at man ser, at alt, hvad der sker, er fuldkommen logisk, at det er Guds kærlighed, der i dag ligger bag den forcerede udvikling, som menneskeheden nu oplever, og som vil føre de forskellige nationer frem til nogenlunde samme trin, for at jorden derigennem kan komme til at opleve en harmonisk samfundsordning. Hvis denne udvikling ikke blev forceret, ville det vare længe, før der blev tale om en virkelig væsentlig forandring. Hvis lidelserne ikke var så koncentrerede, som de nu er, ville menneskene kunne leve i århundreder uden at komme i berøring med den oplevelse, jeg lige har fortalt Dem om. Denne forcerede udvikling vil føre til, at jordens stater går op i en højere enhed, en tilstand som ikke kunne finde sted uden alt det, der sker i dag.

21. Det enkelte menneske kan ikke være anderledes, end det er

Men der må være nogen til at fortælle menneskene om alle disse ting, til at hjælpe dem lidt på gлед, ellers kunne de fortsætte med at leve uden at lære de kosmiske love virkelig at kende. Man kan ikke møde Guddommen der, hvor man hader og forfølger, der, hvor man nærer antipati mod nogen eller noget. Der, hvor man gør det, lukker man sine sanseevner til, så at man ikke kan komme i kontakt med Guddommen. Derfor er det en betingelse for at komme til at "tale" med Gud, at man renser sig ud for alle dræbende tilbøjeligheder og bliver indstillet på at være kærlig og tilgive. Denne indstilling er ikke så svær at erhverve sig, når man ved, at det enkelte menneske ikke kan være anderledes, end det er. Man bliver dog ikke vred på en tidsel, fordi den er en tidsel og derfor stikker, hvis man kommer for nær til den. Men når det drejer sig om mennesker, tror man ofte, at en "tidsel" godt kunne være en "viol", men lige så lidt som i planteverdenen en tidsel kan være en viol, lige så lidt kan menneskene være noget andet end de er. Menneskene er lige så forskellige som blomster og planter. Nogle mennesker har egenskaber, der kan resultere i ubehag for andre og for dem selv; andre har egenskaber, der kun befordrer glæde og lykke. Hvis vi begynder at bombardere dem, der er "onde", med moralprædikener og forlanger, at de omgående skal blive anderledes, er vi i virkeligheden ikke bedre selv. Vi må lære at forstå, at omgivelserne er ét eneste

stort flammehav af lys, et ocean af viljekraft, af kærtegn fra Guddommen. Der, hvor vi bliver vrede og hidsige mod dem, der føler antipati imod os, der splintrer vi vor gudsbevidsthed og går glip af den oplevelse, jeg før skildrede. Dette betyder ikke, at man skal råbe hurra for alt det ubehagelige, man oplever, men kun, at vi skal lade det være der, hvor vi ikke magter at forbedre det ved kærlighed og forståelse. Kun der, hvor vi evner at forbedre tingene ved kærlighed, har vi vort arbejdsfelt.

22. At se alt som Guds legeme og som en guddommelig henvendelse til os

Der står skrevet, at vi skal elske vor næste som os selv. Men vor næste er ikke blot den, der står os nærmest, vor næste er alle vore omgivelser. Materien består af levende væsener, den er en del af Guds legeme. Men Gud har ingen form, han er, hvis De forstår det, alle formers form. Ligegyldigt hvad man ser, så er det Guddommen. De forskellige mennesker, planter, dyr, mineraler, molekyler, atomer, elektroner osv., alt er Guds legeme, hans sanseorganer, igennem hvilke han åbenbarer sig. Hvis det ikke var således, ville billedet af Gud skrumpede ind til en ufuldkommen timelig foreteelse. Da alt, hvad der er til, er Guddommen, kan man kærtegne Guddommen hvor som helst, og først når man kan det, har man det rigtige billede af Gud som identisk med alle vore omgivelser.

I mit arbejde er alt baseret på at lære Dem at forstå naturen, at forstå den logik, ved hjælp af hvilken verdensaltet er bygget op, og at forstå, at alt, hvad man har med at gøre, er livsytringer udstrålende fra Guds bevidsthed. Forstår man dette, bliver det et helt andet gudsbillede, der her toner frem. Fremtidens mennesker vil komme til at leve på et helt andet billede af Guddommen end nutidens. Dette billede vil forene sig med alt, hvad der sker i verden, være i kontakt med tilværelseslovene og dermed fundamentalt logisk underbygget. At se alt som Guds legeme, at se alt, hvad der sker, som en guddommelig henvendelse til en, at se alt som udtryk for noget, Guddommen ønsker at sige en, vil føre til, at mennesket en dag spørger sig selv, hvad det er, Gud ønsker at meddele det. Og i alle livets forhold ønsker Guddommen at vise gudesønnen, at alle lidelsesfyldte oplevelser, hvor svære de så end er at gennemleve, beriger bevidstheden med ny viden og altså fører til en bevidsthedsudvidelse, til en større mental horisont, hvad der jo kun vil sige en større evne til livsoplevelse. Denne større oplevelsessevne er det, der føles som et kærtegn fra Guddommen. Den fører til en påvisning af, at ens skæbne hele tiden er udtryk for lys og atter lys, og så får man fred i sit sind. Gud ønsker at forvandle menneskenes indstilling til deres omgivelser. Og det sande gudsforhold er det samme som menneskets indstilling på, at alle dets omgivelser er Guddommen.

23. “Fader, ske ikke min, men din vilje”

Som jeg før fortalte Dem, hviler naturmenneskets forhold til Guddommen på automatfunktion, det er ikke i stand til med sin vågne bevidsthed at fatte den virkelige sammenhæng. Kulturmennesket af i dag har fjernet sig så langt fra Guddommen som overhovedet muligt, men denne tilstand har ført til lidelse og atter lidelse. I Jesu beretning om den fortabte søn, som kom tilbage til faderen efter først at have “ædt sammen med svinene”, har vi en glimrende illustration af nutidens menneskers gudsforhold. Når man “æder sammen med svinene”, hvilket vil sige manifesterer dyrisk tænke- og væremåde, så dyrker man hedenskab. Vi behøver ikke mere at dræbe for at leve. Vi behøver langt mindre at dræbe vore medmennesker. Derfor er det nødvendigt at komme ind på, hvorledes man skal vænne sig af med disse ting, ikke alene i de grovere former, men også der, hvor det f.eks. kun er 10 % mord. Alle mørke tanker er mord i mindre målestok, og derfor gælder det om at nå frem til at holde alle mørke og nedbrydende tanker borte og kun være indstillet på at elske sin næste som sig selv.

Det er nødvendigt, at jeg gennem alle mine analyser viser Dem disse ting, for at De i studiet af alt det, jeg fortæller Dem, kan komme til at se, at alt det, menneskene i almindelighed er vant til at regne for "døde" ting, f.eks. materien, havets brænding, luften, stormen, klodernes gang m.m. er liv, er udtryk for viljesmanifestation, er skabt for Deres sanser, for at blive oplevet med Deres forstand. Alt vil en dag blive oplevet af Dem som en henvendelse til Dem selv, og det er kun et tidsspørgsmål, hvornår De reagerer rigtigt på denne henvendelse og i ydmyghed bøjer Deres hovede og siger: "Fader, ske ikke min, men din guddommelige vilje!" Når De kan sige det, er De inde i den rigtige kurs mod Guddommen. Jeg kan give Dem den teoretiske viden, men den praktiske viden kan De kun selv skaffe Dem igennem Deres egne selvoplevede erfaringer. De kan blande de mentale energier helt efter Deres egen vilje, men vil De have den virkelige oplevelse af Guddommen, er det nødvendigt, at De ændrer Deres væremåde og lærer at anvende den kosmiske kemi rigtigt. En ny væremåde kommer ikke af sig selv. De må lære at blande Deres tankestoffer på den rigtige måde. Når man skal vælge mellem to handlemåder, er det ikke altid let at vide, hvilken der er den rigtige. Ofte kan man være i en sådan situation, at hvad man så end gør, så vil det være et onde. Står man over for to onder, gælder det altid at vælge det mindste onde, som ikke altid er det, der går mindst ud over os selv.

24. Menneskene vil finde hinanden og danne en stor enhed

De må lære at indstille Dem på, at på samme måde som De altid er omgivet af fysiske væsener, er De også omgivet af en mængde for Dem usynlige væsener. De er aldrig overladt helt til Dem selv, De befinder Dem altid, bevidst eller ubevidst, i en korrespondance med Guddommen. De må vide, at ligegyldig hvilke øjne De ser ind i, er det Guddommens sanseredskaber, De møder. Hvad De så end oplever, er det Guddommen, der taler til Dem. Mange mennesker er ophørt med at bede, fordi de tvivler på bønnens værdi. Denne indstilling er meget forkert. Bønnen er det værdifuldeste meddelelsesmiddel mellem Guddommen og gudesønnen. Når De lærer at forstå, at de ting, jeg her har fortalt Dem, er sande, vil De få fred i Deres bevidsthed. Da vil De komme ind i en sansetilstand, i hvilken der er fred og ligevægt. Jeg har fuldstændig fred og ligevægt i min bevidsthed, lige meget hvor svær krigen end er. Jeg ved, at det vil blive de lyse kræfter, der sejrer i den kamp, der i dag raser i verden, og at de vil komme til at befordre en "ny himmel" og en "ny jord". Jeg ved, at kun det fuldkomneste vil ske, og så kan jeg kun lovprise Guddommen.

Efter alt det, De nu oplever, vil menneskene finde hinanden og danne en stor enhed. Al monopolisering vil ophøre, idet menneskene vil lære at se, at den eneste virkelige værdi, der findes i verden, er menneskets evne til at skabe, til at frembringe. Den økonomiske forskel, der i dag råder i verden, er en unaturlig forskel, og den vil forsvinde. Der vil komme helt nye sociale ordninger, jorden vil bogstavelig talt blive en "ny" jord, hvor administrationen af de fysiske værdier vil finde deres ligeløb. Menneskenes åndelige indstilling vil gå i den retning, jeg i aften har skildret for Dem. Menneskene vil lære at forstå, at Gud er alt, hvad der er til, og at alt, hvad de gør, gør de imod Gud. Men da Gud er alt, hvad der er til, er vi selv en del af ham, og følgelig vil alt, hvad vi gør imod ham også være noget, vi gør imod os selv. Vor skæbne er således afhængig af vor væremåde. Når menneskene har forstået det, vil de blive ivrige efter at være kærlige mod alt og alle, og med den indstilling vil verdensfreden komme til at holde sit indtog på jorden.

Artiklen er et referat af Martinus' foredrag afholdt 26. januar 1942 i Livets Bogs Bureau.